www.nv-online.info

№ 98 (4043)

15 снежня 2015 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай
і рускай мовах

Выдавец:
УП «Народная Воля».
Кошт — свабодны.

На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...

Якуб КОЛАС

Народная Воля

Да ўвагі!
Хто хоча набываць газету ў офісе рэдакцыі — чакаем!

НЕЗЛОБИВЫЕ ЗАМЕТКИ

Семен БУКЧИН

Ужас перед Нобелем

Оцепенение, в которое впала белорусская власть и обслуживающая ее государственная пропаганда в связи с присуждением Нобелевской премии Светлане Алексиевич, сродни ужасу человека, столкнувшегося с коброй. Ну, казалось бы, все схвачено в стране, все знают свои места – чиновники, писатели, не говоря о прочей шелупени, именуемой «народцем». И вдруг такое: какая-то Шведская академия, не согласовав вопрос с президентом Беларуси, дает Нобелевскую премию по литературе писательнице, которая даже в литературную организацию, возглавляемую самим Николаем Ивановичем Чергинцом, не входит.

Это непорядок! Ибо в нашей стране, кто выдающийся, а кто невыдающийся писатель, определяет один человек. И, конечно, членам Шведской академии нужно было хотя бы позвонить в Минск и поинтересоваться мнением руководства страны. Так, мол, и так, хотим наградить кого-нибудь из литераторов вашей страны. Не подскажете ли? Неужели бы мы достойного человека не нашли? Того же, скажем, Николая Ивановича.

Но разве шведы понимают настоящий международный этикет, разве это проявление дружественных чувств к белорусскому народу – давать премию по литературе не согласованному с руководством страны человеку? Явное неуважение! Ведь тот же король шведский, если он настоящий правитель в своей стране, мог бы подсказать членам Нобелевского комитета, как следует поступить, чтобы проявить истинно дипломатический такт. А король вместо этого попросту вручает гражданке Беларуси диплом Нобелевского лауреата, совершенно не интересуясь мнением Главного человека в Беларуси.

И после этого там, на Западе, еще смеют говорить о своем якобы стремлении к добрым отношениям с Республикой Беларусь! Им бы взять пример с наших традиций. У нас вот секретарь обкома партии всегда знал, что перед принятием какого-то решения нужно позвонить в ЦК, выяснить отношение вышестоящих товарищей. И сейчас этот порядок вертикальный незыблем у нас. Понятно, что шведский король – человек не наших традиций. Но все-таки какую-то коллегиальность нужно соблюдать. Ты король, я президент – неужели не можем договориться? Мы же руководство!

Ну и что прикажете после этого делать? Расстилать перед этой Алексиевич красную дорожку? Устраивать в ее честь торжественный вечер во Дворце Республики, под звуки симфонического оркестра президент ей должен вручать цветы, благодарить за то, что она прославила свою страну, а потом слушать речи разных «свядомых»?

Вообще-то, будь другие времена, эту самозваную «нобелиатку» следовало бы если не посадить, то организовать всенародное осуждение этого ее «Секонд-хэнда» как клеветы на наш народ, а потом, как Пастернака, заставить каяться и просить не высылать из страны. Но, жаль, времена не те. Поэтому приходится терпеть. Пришлось даже, сжав зубы, поздравить. Кстати, мне, к примеру, очень любопытно, каким было по форме это поздравление… Надеюсь, Светлана Александровна об этом еще расскажет.

Но времена действительно другие. Посадить и выслать нельзя. Поэтому приказано – замолчать. Весь мир говорит о присуждении Нобелевской премии по литературе белорусской писательнице. А у нас есть дела поважнее – то же, к примеру, совещание «по вопросам развития хоккея». Это то, что действительно интересует народ. Соответственно и средства массовой информации должны себя вести. Там у нас, слава Богу, и на телевидении, и в газетах люди понимающие, хорошо обученные. На лету схватывают все, что нужно. И подсказывать не нужно. Вот и последняя «Панорама» на ТВ очень прилично повела себя. Все трубят об этой Алексиевич. А у нас как бы и не было этого события. Ну нет у нас такого нобелевского лауреата. И король шведский должен зарубить это себе на носу. Тут, в Беларуси, мы решаем, кто нобелевский лауреат, а кто нет.

Вот замолчали эту вражескую идеологическую вылазку, и ведь никто из журналистов Белорусского телевидения не удивился, не удавился от стыда, не подал в отставку. О чем это говорит? О том, что за 20 лет у нас воспитаны правильные журналистские кадры. И королю шведскому впору бы прислать своих журналистов на практику к нам. Мы бы их обучили правильному обхождению с фактами.

… Но это все мечты и пожелания. А пока ужас душит. Нобелевская премия белорусской писательницы – ведь это прямое покушение на президентскую власть. А потерять власть – это самое страшное. И не может взять в голову наш правитель, что все, что он и его чиновники проделали в белорусские нобелевские дни, это и есть потеря власти. То, чего они больше всего боятся. Вместе со своей холуйской журналистикой.

ВІЗІТ

Ці «наклонит» Масква Лукашэнку?

Не паспелі астыць рухавікі прэзідэнцкага лайнера пасля візітаў у В'етнам і Туркменістан, як зноў была дадзена каманда "На ўзлёт". Гэтым разам беларускі "борт нумар 1" узяў курс на Маскву.

Нагадаем, што сам Аляксандр Лукашэнка заяўляў, што свой першы замежны візіт пасля прэзідэнцкіх выбараў здзейсніць у Белакаменную. Аднак сустрэча прэзідэнтаў Беларусі і Расіі была раптоўна адменена. І вось цяпер Уладзімір Пуцін сам запрасіў…

І расійскія, і беларускія аналітыкі выказаліся адзінадушна: Лукашэнка зноў едзе ў Маскву за грашыма. Справа ў тым, што Беларусь яшчэ на пачатку 2015 года запрасіла ў Еўразійскага фонду стабілізацыі і развіцця, дэ-факта кантралюемага Расіяй, крэдыт у памеры 3 мільярды долараў. Амаль год нам маталі нервы, ведаючы, што грошы Беларусі вельмі патрэбны. У выніку Мінск зменшыў "апетыт" да 2 мільярдаў, але і гэта не дало выніку: літаральна днямі міністр фінансаў РФ Антон Сілуанаў паведаміў, што Расія заблакіравала выдзяленне крэдыту Беларусі.

Зразумела, гэта сведчыць пра тое, што стасункі паміж дзвюма краінамі не на лепшым узроўні. Пра сур'ёзныя разыходжанні паміж Пуціным і Лукашэнкам напісалі амаль усе расійскія СМІ. У першую чаргу – пра тое, што Беларусь занадта крута бярэ курс на збліжэнне з Захадам. Расіянам гэта не даспадобы.

"У любым выпадку алгарытм узаемадзеяння паміж Беларуссю і Расіяй павінен захоўвацца. Мінск дэманструе свае саюзніцкія абавязацельствы, а Масква за гэта плаціць", – напісала, напрыклад, інтэрнэт-выданне "Газета".

На думку расійскіх экспертаў, выкананне саюзніцкіх абавязацельстваў – гэта размяшчэнне на тэрыторыі Беларусі расійскай авіябазы. У Маскве нагадваюць, што паліўна-энергетычны баланс на 2016 год паміж нашымі краінамі таксама не падпісаны, а гэта для Беларусі лёсавызначальны дакумент, ад якога залежаць аб'ёмы і кошты пастаўкі ў Беларусь расійскага газу і расійскай нафты. У дадатак да 2-мільярднага крэдыту гэта важкі аргумент у перамовах.

Але пра адмову мець расійскую авіябазу беларускі кіраўнік заяўляў адназначна і рашуча. Не менш рашуча ён запэўніваў, што нікому не ўдасца яго "наклонить". Час праверкі на гнуткасць надышоў.

Ірына МАЛЬЦАВА.

БЛІЦ

Сёлета кожнае трэцяе прамысловае прадпрыемства ў Беларусі з'яўляецца стратным. Агульныя недаатрыманні складаюць 23,4 трыльёна рублёў

Якая сітуацыя будзе ў 2016 годзе?

Кацярына БАРНУКОВА, *эксперт Беларускага эканамічнага даследча-эканамічнага цэнтра (BEROC):*

– Не думаю, што сітуацыя зменіцца. Адзінае, што можна зрабіць, дык гэта абанкруціць частку стратных прадпрыемстваў, інакш яны не змогуць выплаціць тыя пазыкі, якія назапасілі. Прадпрыемствы арыентуюцца на расійскі рынак, але ў наступным годзе наўрад ці выправіцца эканамічная сітуацыя ў самой Расіі. Калі ж абанкруціць прадпрыемствы, то тады можна будзе нейкім чынам спісаць іх пазыкі.

Таццяна КАРАЛАК, *намеснік гендырэктара па эканоміцы і фінансах Мінскага маторнага завода:*

– Мы не стратнае прадпрыемства. У нас усё нармальна, і ў наступным годзе, спадзяюся, усё будзе нармальна.

Антон БОЛТАЧКА, *эканаміст, эксперт "Ліберальнага клуба":*

– Калі не адбудзецца змен у адносінах да дзяржаўных прадпрыемстваў, то прадпрыемствы будуць і далей адчуваць цяжкасці з фінансамі. Калі ж адбудуцца змены, а гэта павелічэнне крэдытнай падтрымкі ў выглядзе субсідый ці льготных крэдытаў, то прадпрыемствы змогуць толькі часова выправіць сваё становішча. Калі ж адбудзецца спроба ажыццявіць палітыку жорсткіх бюджэтных абмежаванняў (маецца на ўвазе скарачэнне дзяржпадтрымкі), то прадпрыемствы апынуцца ў складанай эканамічнай сітуацыі і будуць вымушаны абапірацца на ўласныя сілы ў час крызіснага існавання – шукаць рынкі збыту, нейкія спосабы атрымаць інвестыцыі, скарачаць рабочыя рэсурсы, пераарыентоўваць вытворчасць на выпуск нейкай іншай прадукцыі.

Сяргей КАЗАК, *начальнік ліцейнага цэха слуцкага прадпрыемства "Эмальпосуд":*

– Па сутнасці, наша прадпрыемства практычна ўжо зараз не існуе. Пасля таго, як нас у красавіку далучылі да аршанскага "Легмаша", наша прадпрыемства стала цэхам. Хаця гэта было адзінае прадпрыемства, якое выпрацоўвала чыгунны посуд. Сёння, калі мы не знойдзем грашовыя сродкі на рамонт даху над ліцейным цэхам, то прадпрыемства проста знікне. Будынак прызналі аварыйным, таму працаваць нельга. Што гэта азначае? Што патэльні і чыгуны на беларускім рынку будуць толькі кітайскія, а гэта іншая якасць, горшая за айчынную. Уся праблема ў фінансах. Але ці знойдуць іх аршанцы, якія некалі выпускалі швейныя машыны, а цяпер вырабляюць на замову нейкія дэталі для жлобінскага прадпрыемства, нам не вядома...

Дзмітрый НАВАСЁЛАЎ, *галоўны інжынер прадпрыемства "Забудова" (в.Чысць):*

– У нас была вельмі цяжкая сітуацыя. Цяпер мы ў працэдуры санацыі. 8 ліпеня быў суд з гэтай нагоды. Санацыя – гэта аздараўленне прадпрыемства: усе нашы працэнты па крэдытах і абавязковыя плацяжы на 18 месяцаў замарожаны. Мы не будзем гэты час іх выплачваць, і гэта для нас будзе перадышкай. Раней жа працэнты кладліся на сабекошт. Цяпер мы можам прадаваць прадукцыю пакупнікам не па 840 тысяч, а па 680 тысяч за блок. Мы шукаем іншыя рынкі збыту. Свой ячэісты бетон спрабуем прадаваць праз смаленскую кампанію ў Расіі, але не ў тым аб'ёме, на які разлічвалі, бо там таксама крызіс. Цяпер наша галоўная задача знізіць сабекошт і павысіць якасць прадукцыі.

Любоў ЛУНЁВА.

ТЭНДЭНЦЫЯ

Уклады «схуднелі»...

У лістападзе беларусы працягнулі здымаць свае зберажэнні з рахункаў у банках. Уклады зменшыліся і ў рублях, і ў валюце. Як сведчыць грашова-крэдытная статыстыка Нацбанка, у лістападзе грамадзяне забралі з банкаў 1,2 трыльёна рублёў. На 1 снежня рублёвыя зберажэнні насельніцтва склалі 27,4 трыльёна рублёў.

Адток укладаў адбыўся і па валюце – уклады "схуднелі" на 65 мільёнаў. Агульная сума назапашванняў у валюце на 1 снежня склала 7 мільярдаў 775 млн долараў.

ГАЗЕТА – ЧЫТАЧЫ

Праўда таннай не бывае

Той, хто ўжо гартаў падпісныя каталогі на першую палову 2016 года, заўважыў: у параўнанні з папярэднім перыядам цэны падскочылі, можна сказаць, на ўсе выданні.

"Народная Воля" – не выключэнне.

Ды і няма ў нас іншага выйсця. Шалёнымі тэмпамі растуць расходы, і паўстае дылема: альбо падняць кошт падпіскі, альбо спыніць выданне газеты.

Мы не фінансуемся з дзяржбюджэту, як не можам пахваліцца і дабрачыннай дапамогай збоку. У той жа час праўда таннай не бывае. Выданне "Народнай Волі" не толькі звязана з вялікай рызыкай, але і патрабуе вялікіх выдаткаў на паперу, паліграфію, дастаўку газеты ва ўсе куткі Беларусі, на падаткі, на многае іншае.

Кошт месячнай індывідуальнай падпіскі на студзень–чэрвень – 58.000 рублёў. Калі нехта скажа, што многа, – тады давайце паразважаем. Вы даўно былі ў краме? Колькі за гэтыя грошы можна купіць нармальнай каўбасы? Менш за кілаграм. Не больш набудзеце звычайнай рыбы – траскі. А на каробку смачных цукерак трэба наскрэбці ў два-тры разы болей. За 58.000 рублёў не купіш нават пляшку гарэлкі.

Ды што і казаць, вашы выдаткі на падпіску на "Народную Волю" выглядаюць мізэрнымі ў параўнанні з многімі іншымі. У той жа час колькі цікавай, змястоўнай інфармацыі Вы знойдзеце на старонках газеты, калі будзеце атрымліваць яе ў наступным годзе!

Не маеце магчымасці адразу аформіць падпіску на шэсць месяцаў – зрабіце гэта на любы тэрмін: на квартал, на два месяцы, месяц…

У любым выпадку мы хочам заставацца разам з Вамі, шаноўныя сябры!

Вы – з «Народнай Воляй», «Народная Воля» – з Вамі!

Рэдакцыя.

СІТУАЦЫЯ

Анатоль ШУМЧАНКА: «Закрыецца 740 рынкаў, страцяць работу 120 тысяч прадпрымальнікаў»

Учора ў Мінску прадпрымальнікі сабраліся на форум, каб абмеркаваць свае дзеянні ў новых умовах вядзення бізнесу. Як вядома, з 1 студзеня 2016 г. для ІП, якія гандлююць таварамі лёгкай прамысловасці, уводзяцца новыя правілы – наяўнасць сертыфіката на ўвесь тавар.

Лідар РГА «Перспектыва» **Анатоль Шумчанка** заявіў на форуме: "Закрыецца 740 рынкаў, страцяць работу 120 тысяч прадпрымальнікаў, колькасць беспрацоўных у краіне вырасце на 140 тысяч чалавек». На яго думку, выхадам з сітуацыі, якая склалася, можа стаць норма, паводле якой спажывец будзе сам вызначаць якасць набытага тавару.

ПЕРСОНА

Народнік

25 пытанняў музыканту, які не прымае разгулу дэмакратыі ў творчым калектыве, хоць біць аб падлогу гадзіннікі і ламаць дырыжорскія палачкі лічыць метадам састарэлым.

Цымбалы, баяны, жалейкі, гармонікі, бубны... Заўтра са сцэны філармоніі загучаць беларускія інструменты: адбудзецца гала-канцэрт галоўнага калектыву нашай краіны – Нацыянальнага акадэмічнага народнага аркестра імя Іосіфа Жыновіча. Калектыў прысвячае яго свайму 85-годдзю. Гэты найстарэйшы аркестр – сапраўдны музычны брэнд Беларусі. Калі хто-небудзь з гасцей спытае: "А як гучыць ваша Беларусь?» – я адпраўлю яго слухаць «Лявоніху» і «Крыжачок» у выкананні аркестра імя Жыновіча.

Апошнія 40 гадоў за дырыжорскім пультам калектыву стаіць таленавіты музыкант і педагог, вядомы ў краіне чалавек **Міхаіл Антонавіч КАЗІНЕЦ.** Ён прыняў дырыжорскую палачку ад айца-заснавальніка аркестра Іосіфа Іосіфавіча Жыновіча. Казінец-дырыжор – чалавек валявы, мэтанакіраваны, з сапраўднай народнай закваскай і арыстакратычнай адукацыяй: за плячыма два факультэты кансерваторыі і шматграннае, яркае творчае жыццё, якое вартае, магчыма, дзесяці любых акадэмій.

Дасье «Народнай Волі»

Міхаіл Антонавіч Казінец нарадзіўся ў вёсцы Цынцановічы Вілейскага раёна. Скончыў Маладзечанскую музычную школу і Беларускую дзяржаўную кансерваторыю.

У 1975 годзе ўзначаліў Нацыянальны акадэмічны аркестр народных інструментаў імя Іосіфа Жыновіча як мастацкі кіраўнік і галоўны дырыжор.

З 1985 года на працягу 20 гадоў быў рэктарам Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі. Сваім настаўнікам яго па праве лічаць усе маладыя беларускія музыканты.

Дзейнасць Міхаіла Антонавіча Казінца адзначана ганаровым званнем "народны артыст Беларусі", ён – лаўрэат Дзяржаўнай прэміі Беларусі і прэміі "За духоўнае адраджэнне", узнагароджаны медалём і ордэнам Францыска Скарыны.

1. – Міхаіл Антонавіч, ці не здаецца вам, што народны аркестр у сённяшнім глабалізаваным, аднолькавым свеце – гэта музей, то бок каштоўны, але закансерваваны экспанат?

– У корані не згодны. Музей – гэта тое, што застыла ў аўтэнтыцы. Калі б мы жылі ў музейным стане, то былі б у вышэйшай ступені нецікавыя слухачу. Але нашы залы поўныя. Што галоўнае? Мы захоўваем нацыянальную фарманту – акустычную характарыстыку нацыі. У беларускай музыцы і песні няма разгульнасці і бесшабашнасці, але ёсць цішыня, якая неабходна, каб думаць. Народная песня – гэта заўсёды дума, тое, што перажыта, выпакутавана. Іншая справа, што кожны калектыў павінен адчуць у песні сённяшні час. Што і імкнецца рабіць аркестр імя Жыновіча.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

ПАЛІТКУХНЯ

Трохкрокавая стратэгія апанентаў беларускіх улад

У нядзелю ў Мінску прадстаўнікі правага крыла беларускай апазіцыі – **Аб'яднанай грамадзянскай партыі, руху "За Свабоду" і аргкамітэта па стварэнні партыі "Беларуская хрысціянская дэмакратыя"** – прэзентавалі супольнае пасланне да беларускага грамадства, улад Беларусі і міжнароднай супольнасці.

У прыватнасці, у ім адзначаецца, што для дасягнення рэальных дэмакратычных змен у Беларусі і рэалізацыі права беларусаў на свабодныя і справядлівыя выбары неабходна:

1.змяніць выбарчае заканадаўства і правапрымяняльную практыку нормаў і правілаў, якія гарантуюць:

– безумоўнае ўключэнне прадстаўнікоў усіх палітычных партый і зарэгістраваных кандыдатаў, якія ўдзельнічаюць у выбарах, у выбарчыя камісіі ўсіх узроўняў;

– празрысты падлік галасоў. Права назіральнікаў атрымліваць любую інфармацыю, што тычыцца выбараў, бачыць змесціва выбарчых бюлетэняў, фіксаваць працэс падліку галасоў наяўнымі ў іх распараджэнні сродкамі, а таксама атрымаць афіцыйную копію пратакола;

– датэрміновае галасаванне і галасаванне дома можа захавацца толькі пры пісьмовым пацвярджэнні немагчымасці прагаласаваць у дзень выбараў на ўчастку;

2.зарэгістраваць усе дэмакратычныя грамадскія аб'яднанні і палітычныя партыі, якім па надуманых прычынах адмаўлялася ў рэгістрацыі, такія як БХД, праваабарончы цэнтр "Вясна" і іншыя. Унесці ў заканадаўства неабходныя і прызнаныя міжнароднымі арганізацыямі змены, якія спрашчаюць працэдуру рэгістрацыі структур грамадзянскай супольнасці, адмяніць артыкулы 193-1 і 369-1 Крымінальнага кодэкса Рэспублікі Беларусь і спыніць праслед палітычных апанентаў, у тым ліку па месцы вучобы і працы, гарантаваць бяспечнае вяртанне палітычных эмігрантаў, рэабілітаваць грамадзян, асуджаных па палітычных матывах, і адмяніць абмежаванні іх правоў;

3.стварыць роўныя ўмовы дзейнасці дзяржаўных і недзяржаўных сродкаў масавай інфармацыі, спрасціць сістэму іх рэгістрацыі, адмяніць незаконныя абмежаванні на выданне і распаўсюджванне незалежных СМІ.

Адсутнасць магчымасці грамадзян абіраць уладу ўмацоўвае карумпіраваную сістэму ўлады і робіць немагчымым паспяховае правядзенне эканамічных і сацыяльных рэформаў. БХД, АГП і рух "За Свабоду" таксама звяртаюцца да ўсіх міжнародных партнёраў з прапановай наўпрост звязаць пытанне аб поўным зняцці візавых і фінансавых абмежаванняў у дачыненні да беларускіх чыноўнікаў з выкананнем указаных патрабаванняў.

Юрась Губарэвіч, адказваючы на пытанне, чым план дзеянняў правацэнтрыстаў адрозніваецца ад дзеянняў "Гавары праўду!", заявіў, што "ў Беларусі няма выбараў, і мы не павінны ў гэтым удзельнічаць па сцэнарыі беларускіх улад". Некаторыя эксперты ўжо назвалі гэтае аб'яднанне "аб'яднанне супраць Караткевіч" (якая, нагадаем, узначальвае кампанію "Гавары праўду!"). Але, відавочна, што гэта прымітыўны погляд на праблему.

Нам падаецца больш правільным казаць пра тое, што частка апазіцыі спрабуе скарыстацца спробай афіцыйнага Мінска нарэшце наладзіць стасункі з Еўрасаюзам. Пакуль еўрапейскія санкцыі да Беларусі прыпынены, але не адменены. Для поўнай адмены беларускія ўлады павінны прадэманстраваць канкрэтныя крокі. Апазіцыя прапанавала ўсяго толькі тры крокі. Але вельмі і вельмі важныя!

Алег СНОЎ.

ЭКАНОМІКА

Праект бюджэту-2016 для разгляду ў парламент да гэтага часу не паступіў

Пра гэта паведаміла журналістам сябра камісіі па прамысловасці, паліўна-энергетычным комплексе, транспарце і сувязі Палаты прадстаўнікоў **Вольга Палітыка**.

Як вядома, пасля разгляду 25 лістапада праекта бюджэту на 2016 год у "нулявым чытанні" (у закрытым ад прэсы рэжыме) дэпутаты накіравалі яго ў Адміністрацыю прэзідэнта. Пасля ўзгаднення з кіраўніком дзяржавы і ўнясення адпаведных правак гэты дакумент павінен вярнуцца ў парламент, дзе яго мусяць разгледзець і ўхваліць дэпутаты. Пакуль вядома толькі, што ў бюджэт закладзены кошт нафты 50 долараў за барэль і сярэдні курс долара 18.600 рублёў.

Вольга Палітыка не стала адказваць на пытанне, ці азначае адсутнасць праекта бюджэту, што на пасяджэнні 18 снежня дэпутаты яго разглядаць не будуць. "Шчыра – нічога на гэты конт не магу сказаць", – сказала сябра камісіі журналістам.

НАДВОР'Е

У суботу зноў пацяплее

Пачынаючы з аўторка ў Беларусі чакаецца пахаладанне: паветра з паўночных шырот прынясе паніжэнне тэмпературы да значэнняў, блізкіх да паказчыкаў нормы гэтай пары года. Тэмпература паветра ноччу будзе апускацца да -2...-7°С, максімальная днём -3...+3°С.

Але пахаладанне будзе непрацяглым. З пятніцы надвор'е зноў пачне мяняцца: паўночна-атлантычныя цыклоны, рухаючыся праз паўночныя моры, зноў прынясуць у Беларусь цёплае і сырое паветра. У выхадныя дні зноў усталюецца анамальна цёплае надвор'е з сярэдняй тэмпературай на 4–7 градусаў вышэй за норму, часам дождж. Днём да +9°С.

Народная Воля http://www.nv-online.info 15 СНЕЖНЯ 2015 г.

ПЕРСОНА

Народнік

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

2. – Так, вы ўмееце смела ўрэзацца ў новы час – два гады таму зрабілі такі моцны рок-канцэрт з Пятром Ялфімавым і Янам Жанчакам да оперы Мулявіна "Песня пра долю»! Але былі, напэўна, і крытыкі – вось хаця б у калектыве?

– Не! І гэта яскравы прыклад немузейнасці калектыву.

3. – Але вашым музыкантам, напэўна, было нялёгка перабудавацца на рок-рытмы?

– Мы з вялікім шчасцем і любоўю скарысталіся спадчынай Уладзіміра Георгіевіча Мулявіна, хоць і дадалі ў музыку сваю афарбоўку. І рады, што з намі працавалі выдатныя музыканты Пётр Ялфімаў, Ян Жанчак. На сённяшні дзень у гэтай стылістыцы яны, безумоўна, лепшыя ў Беларусі. Гэта гнуткія, спагадлівыя музыканты, якія ўсёй сваёй сутнасцю разумеюць тое, што рабіў Мулявін. Канцэрт быў вельмі добра ўспрыняты слухачом – ну, вы ж былі на ім, самі бачылі.

4. – Ваш калектыў – дзяржаўны. Значыць, у вас існуюць планы. Вось скажыце, напрыклад, аркестр выконвае план "па гледачах"?

– На сённяшні дзень шматлікія патрабаванні, якія былі ў савецкі час, сышлі ў мінулае. У нас ужо не гэткі напружаны творчы план, як у часы Савецкага Саюза. Тады аркестр павінен быў даць 130–140 канцэртаў у год...

– Кожны трэці дзень?!

– Выходзіць, так. Але цяпер мы не маем той геаграфіі, якую мелі раней – ад Брэста да Уладзівастока. Таму наш план – 60 канцэртаў у год. Гэта нармальна. Раней мы з'язджалі на гастролі на паўтара месяца, але мелі ўсяго адну-дзве праграмы і проста тыражавалі іх. Цяпер ездзім менш, але праграм павінны зрабіць больш, каб слухачу было цікава. Так што творчы графік вельмі напружаны, толькі на сцэне філармоніі даём да 10–15 новых праграм у год.

5. – Калектыў існуе на датацыі?

– Мы нацыянальны калектыў і існуем толькі дзякуючы дзяржаве. Я ўвогуле лічу, што харавая капэла імя Шырмы, народны хор імя Цітовіча і аркестр народных інструментаў імя Жыновіча былі створаны разумнай уладай, разумнымі людзьмі. Таму што на сённяшні дзень яны з'яўляюцца падмуркам нацыянальнай культуры. Сімфанічных аркестраў тысячы, рок-гуртоў тысячы. А, прабачце, аркестр імя Жыновіча – адзіны і непаўторны ў свеце.

– Таму што адзіная і непаўторная наша Беларусь.

– Так! І нацыянальныя калектывы краіны гэта ёсць абарона нацыянальнай культуры.

6. – Дзяржава часта запрашае вас на афіцыйныя мерапрыемствы?

– Безумоўна. На Дні культуры – у Кітаі, Польшчы, у краінах Балтыі, Расіі. Часам запрашаюць толькі ансамбль з аркестра – ён больш мабільны. Ці нашых салістаў – напрыклад, Алеся Крымко (гэта чалавек-аркестр з цэлым сямействам фальклорных інструментаў), што вельмі важна паказаць гледачу. Заўважу, што ў складзе аркестра 22 лаўрэаты нацыянальных і міжнародных конкурсаў. У нас моцная выканальніцкая група.

7. – А кошт квіткоў вы маеце права павышаць?

– Кошт квіткоў залежыць ад "кошту" ўдзельнікаў канцэрта: якога рангу салісты. Калі мы запрашаем знакамітых выканаўцаў з іншых калектываў, тады квіткі каштуюць па-іншаму. Мне здаецца, на сённяшні дзень гэта цалкам натуральна і называецца нашым улюбёным словам "рынак". Так, рынак мае і жорсткі бок. Але – трэба працаваць! У нас вельмі талковы, дынамічны, прафесійны дырэктар калектыву Барыс Леанідавіч Ліўшыц. Ён выдатны музыкант – скончыў колішні Інстытут культуры. Ён наш калега, а не проста чалавек, які грошы лічыць. Вось якія кадры падбірае Казінец, ясна?

8. – Вам часта даводзіцца набіраць у аркестр маладых музыкантаў? Ёсць у калектыве цякучка?

– Нацыянальны аркестр народных інструментаў імя Жыновіча – самы стабільны калектыў Белдзяржфілармоніі. У нас 80 працэнтаў музыкантаў маюць у працоўнай кніжцы адзін запіс. Прыйшоў і сышоў. На жаль, «сышоў». Сцэна – гэта жорсткая рэч. Яна патрабуе не толькі прафесіяналізму, але і прыгожага відэарада: касцюма, артыстызму. Глядач успрымае нас не толькі вухам, але і вокам. Тым больш што мы – статычны калектыў. Таму нам удвая складаней быць прывабнымі.

9. – Вы задаволены ўзроўнем адукацыі музыкантаў?

– Я сам 20 з паловай гадоў служыў рэктарам Акадэміі музыкі, непасрэдна ўдзельнічаў у стварэнні вышэйшай музычнай адукацыі ў краіне. Скажу вам: у акадэмію прыходзяць самыя лепшыя. А каб прыйсці ў аркестр пасля акадэміі, як правіла, трэба быць лаўрэатам міжнароднага конкурсу. І ў гэтым плане, дзякуй Богу, няма праблем.

10. – А ў цяжкі час 1990-х, калі музыканты сем'ямі і групамі з'язджалі за мяжу? Многіх страцілі?

– Аркестр не пакінуў ніхто. Аркестр імя Жыновіча быў абаронены адданасцю артыстаў. І абараняў іх у сваю чаргу таксама – пастаяннай працай і заробкам.

11. – Вы былі асабіста знаёмы з заснавальнікам аркестра Іосіфам Жыновічам?

– Безумоўна! З 1960 года. Я быў студэнтам, ён загадваў кафедрай.

12. – Гэта быў яго запавет – перадаць менавіта вам высокую пасаду мастацкага кіраўніка першага ў Беларусі аркестра народных інструментаў?

– Гэта адбылося толькі праз 12 гадоў. Спачатку я скончыў кансерваторыю адзін раз – факультэт народных інструментаў, потым другі раз – оперна-сімфанічны факультэт. На 4-м курсе ў 1972 годзе Жыновіч запрасіў мяне ў аркестр як дырыжора. Я вельмі люблю цымбалы, выхаваны з дзяцінства на іх гуках. У 8 гадоў у мяне ў руках з'явіўся гармонік, у 10 гадоў я стаў іграць на вясковых вяселлях, і побач са мной заўсёды гучалі цымбалы і бубен. Я лёс не выбіраў – ён сам выбраў для мяне калектыў народных інструментаў. І я ўдзячны Богу – і маме.

13. – Вы былі даволі малады для мастацкага кіраўніка – асабліва ў той час. Як складваліся творчыя ўзаемаадносіны з калектывам?

– Я прыйшоў у аркестр у 34 гады. Мастацкім кіраўніком стаў праз два гады. Павінен сказаць, не ўсё было гладка і з пацалункамі. Былі спрэчкі. Але самая актыўная частка калектыву падтрымала мае парывы.

14. – Ці магчыма ў аркестры дэмакратыя?

– Сёння аўтарытарная сістэма, якая была прынята на пачатку ХХ стагоддзя ў музычных калектывах, немагчыма. Цяпер усё на перакананні і ўзаемаразуменні. Вядома, вам могуць скарыстаць – дакладней, зрабіць выгляд. Але не факт, што гэта будзе на карысць. Трэба творча даказаць сваю пазіцыю. Ведаеце, бываюць цудоўныя па адкрыццях рэпетыцыі – канцэрт і падэшвы не варты. Ляціш потым як на крылах... Я наогул люблю рэпетыцыі, асабліва калі мы бяром новыя творы, калі ідзе перыяд пошукаў.

15. – А такіх дырыжораў, як у фільме Феліні «Рэпетыцыя аркестра», вы бачылі?

– А-а-а, класічны ўзор мінулага часу. Вялікі Артура Тасканіні, напрыклад, – адназначна. Гадзіннік біўся аб падлогу, палачкі ламаліся... Цяпер гэта не праходзіць. Зараз зусім іншы ўзровень падрыхтоўкі артыстаў. У мяне 50 артыстаў – гэта 50 дырыжораў.

– Няўжо?

– Так! Многія з іх атрымалі прафесію дырыжора. Хоць, скажу, галоўнаму дырыжору таксама не трэба быць нюняй. Ладзіць прафсаюзны сход на рэпетыцыях не трэба. Канчатковае рашэнне належыць заўсёды чалавеку за пультам.

16. – Вы адпускаеце аркестрантаў на падпрацоўкі?

– Вядома. У крызісны час хіба можна на адну зарплату пражыць? Хтосьці працуе ў музычных школах, у ансамблі. Уласна кажучы, музыканты заўсёды працавалі на некалькі ставак.

17. – Вось вы таксама нядаўна сумяшчалі дзве работы: дырыжора аркестра і рэктара Акадэміі музыкі, – і былі, заўважу, вельмі ўплывовым чалавекам. Вам было цяжка мяняць статус, калі пакінулі пост рэктара акадэміі?

– Я лічу, што гэта пайшло аркестру толькі на карысць. Калі быў рэктарам, не заўсёды мог надаць належную ўвагу калектыву. Часам адчуваў недапрацоўкі аркестра. Але вінаваты быў я, папрок я ставіў сабе – прыходзь і дамагайся, рэпеціруй больш. Аднак з-за велізарнай занятасці не мог надаць музыцы шмат часу. Калі скончыў рэктарскую службу, паглыбіўся з галавой толькі ў аркестр. І, спадзяюся, гэта прыносіць свой плён.

18. – Вы ніколі не стаялі перад дылемай: дзяржаўная служба або дырыжорская пасада? Можа быць, трэба было сканцэнтравацца на працы рэктара? А далей – міністэрства?

– Не! У 1985 годзе я стаў рэктарам, і гэта была не мая ініцыятыва. Але мне далі зразумець у адпаведных кабінетах, што выбару ў мяне няма. «Працуйце!» Я паскардзіўся, што год таму ў мяне быў інфаркт. Мне адказалі, што ў нас працуюць і з двума інфарктамі.

19. – Было складана пакінуць гэту пасаду праз 20 гадоў?

– Натуральна, я жывы чалавек. Хоць і рыхтаваўся загадзя, некалькі разоў казаў аб сыходзе міністру. Але вельмі паважаны мною Леанід Паўлавіч Гуляка адказваў: "Не спяшайся. Ты працуеш нармальна". Але ў 2005-м паставіўся да маёй просьбы з разуменнем. Вядома, сабака на сене – ён у кожным з нас сядзіць... 20 гадоў – вельмі вялікі тэрмін. На любой пасадзе праз дзесяцігоддзе пачынаецца некаторая дэвальвацыя, паўтор. Хоць многае ўдалося: адкрылі новы вучэбны корпус, філіялы акадэміі, многія педагогі атрымалі навуковыя званні. Але гэта ўсё ў мінулым, галоўнае – я вярнуўся ў аркестр. Калі нешта ў жыцці мне і ўдалося, дык толькі дзякуючы аркестру імя Жыновіча. Я проста быў абавязаны вярнуцца.

20. – Хто ў дырыжорскім свеце з'яўляецца для вас аўтарытэтам, кумірам, прыкладам для пераймання?

– Безумоўна, Яўген Фёдаравіч Святланаў. Ён зрабіў тытанічную працу – як вялікі рускі дырыжор агучыў фактычна ўсю рускую сімфанічную музыку. І не проста агучыў, а ў вышэйшай ступені таленавіта выканаў яе. І, вядома, гэта мой настаўнік Віталь Вітальевіч Катаеў. Ён дырыжор не такога сусветнага маштабу, як Святланаў, але як настаўнік, прафесар – роўны вялікаму Святланаву. Катаеў адкрыў мне складанасці прафесіі і нават яе цёмныя бакі. Прыгожа ўсё за пультам на канцэрце. А да канцэрта доўгая дарога, і яна не толькі ружамі ўсыпана.

21. – Вы згодны, што ХХІ стагоддзе больш цынічнае, чым ХХ, што канчаткова дэвальвуюцца такія каштоўнасці, як высакароднасць, прыстойнасць?

– Людзі заўсёды лічылі, што жывуць у жудасны час. Так што я не скажу бы, што наш час цынічны. Магчыма, мая прафесія таму прычынай. Калі быў рэктарам, увесь час меў зносіны з маладымі людзьмі. Гэта прымушала мяне самога займацца самаадукацыяй. Наогул, дырыжор павінен увесь час слухаць і слухаць. Глядзець партытуры, шукаць. Калі знаходзішся ў аркестры, трэба таксама заўсёды быць у тэме дня.

22. – Што вас часцей за ўсё расчароўвае ў людзях?

– Здрада. На жаль, яна ў маім жыцці адзін раз была, і ў даволі сталым узросце. У дзяцінстве, юнацтве – гэта крыўды. А вось пазней, калі па-буйному...

– Дарэчы, аркестр «Маладая Беларусь», які вы стварылі, яшчэ існуе? Я даўно не бачыла яго канцэртных афіш.

– Вучэбны аркестр акадэміі, вядома, існуе. Але гэтага брэнда – "Маладая Беларусь" – ужо няма. І я з ім не працую з 2012 года.

23. – Ці апаноўваюць вас страхі глабальнага маштабу? Што будзе са светам, Міхаіл Антонавіч?

– Мы ведаем, што ў свеце было ўсё: і перыяды найвялікшых трагедый, і перыяды надзеі на святло і братэрства. Але малыя, лакальныя звады не спыняліся ніколі. Так што ў песімізм я не ўпадаю. Я спадзяюся, што розум усё роўна знойдзе выйсце. Чалавек – істота разумная.

24. – Вы на дырыжорскім подыуме дэманструеце выдатную фізічную форму. Займаецеся фізкультурай?

– Дзякуй! Я імкнуся, стараюся дапамагчы Богу і маме не сапсаваць добрую спадчыннасць.

25. – Не баіцеся канкурэнцыі з боку маладых дырыжораў? Можа быць, пытанне некарэктнае...

– Чаму некарэктнае? Канкурэнцыя ў творчасці заўсёды ёсць і будзе. Гэта не заўсёды зручна, але што ж... Як кажуць, дырыжорскі подыум не канапа. У жыцці жорсткая падкладка. Трэба мірыцца. І трэба працаваць.

Алена МАЛОЧКА.

ТЫМ ЧАСАМ

Спроба нумар шэсць

12 снежня ў Мінску прайшоў шосты Устаноўчы з'езд партыі "Беларуская хрысціянская дэмакратыя". Раней улады пяць разоў адмаўлялі ў рэгістрацыі партыі БХД.

Пэўна, гэта быў самы кароткі з'езд у палітычнай гісторыі краіны. Паводле слоў сустаршыні аргкамітэта па стварэнні партыі БХД **Паўла Севярынца**, ён меў тэхнічны характар. Тэхнічны, але паўнамоцны і прадстаўнічы, зазначыў ён: кожны дэлегат (а іх было 56 чалавек) прадстаўляў як мінімум 20 заснавальнікаў партыі. Такім чынам, неабходная колькасць у тысячу чалавек была дасягнута.

Збольшага хрысціянскія дэмакраты праводзілі свае мерапрыемствы, каб у чарговы раз «зрабіць тэсціраванне» беларускай уладзе. *"Мы падаём устаноўчыя дакументы і глядзім, як да гэтага паставяцца ўлады. Калі БХД не будуць рэгістраваць, гэта значыць, што ніякіх свабодных выбараў і далейшых перамен улады рабіць не збіраюцца»*, – сказаў Севярынец.

ВІНШУЕМ!

Расціслаў Янкоўскі атрымаў «Залатую маску»

Народны артыст СССР Расціслаў Янкоўскі стаў лаўрэатам Расійскай нацыянальнай тэатральнай прэміі «Золотая маска» ў намінацыі «За выдатны ўклад у развіццё тэатральнага мастацтва».

Расціслаў Янкоўскі стаў адзіным замежным лаўрэатам прэміі.

У гэтай жа галоўнай намінацыі ўзнагароды прысуджаны народнаму артысту СССР **Юрыю Саломіну**, сцэнографу народнаму мастаку Расіі **Барысу Месерэру**, балетмайстру народнаму артысту Расіі **Барысу Эйфману**, мастацкаму кіраўніку Санкт-Пецярбургскага акадэмічнага Малога драматычнага тэатра народнаму артысту Расіі **Льву Додзіну**, народнай артыстцы Расіі **Клаўдзіі Кісянковай**, акцёру Татарскага акадэмічнага тэатра імя Г.Камала народнаму артысту Расіі **Рэнату Тазетдзінаву** і народнай артыстцы Расіі **Рыме Беляковай**.

Марына ВІШНЕЎСКАЯ.

ЧУЛІ?

Падатак на пасылкі ўвядуць пазней

Беларусь пакуль адклала разгляд пытання аб увядзенні падатку на пасылкі з замежных інтэрнэт-магазінаў. «*Цяпер самае правільнае – вырашаць гэта на ўзроўні Еўразійскай эканамічнай камісіі. Але калі ЕЭК будзе тармазіць працэс, то мы пойдзем хутчэй*», – заявіла намеснік міністра гандлю **Ірына Наркевіч**.

Як доўга беларускі бок гатовы чакаць сваіх партнёраў, Ірына Наркевіч не ўдакладніла. Яна толькі нагадала, што колькасць пасылак з замежных інтэрнэт-крам, якія прыходзяць у Беларусь, толькі за 2014 год вырасла ў 2,7 раза. Пры гэтым адпраўленняў з Кітая стала ў 18 разоў больш. Але буйных пакупак мала: 80% пасылак – да 10 еўра.

После церемонии вручения Нобелевской премии Светлана Алексиевич выступила в Стокгольмской ратуше.

Наша революция не победила, но герои революции у нас есть

– Я благодарю Шведскую академию за высокую награду, которую не смею себе присвоить. Я принимаю ее как поклон многих поколений советских людей, которые еще недавно жили вместе в огромной стране – СССР, марксистской лаборатории «светлого будущего», как поклон их страданиям и боли. Они в небытие в сталинских лагерях, на шахтах Магадана и Воркуты, получали пулю в затылок в застенках НКВД, погибали на фронтах Второй мировой войны и других войн, которые вела империя. Великая идея безжалостно пожирала своих детей. Идеям не бывает больно, жалко людей.

В перестройку мы мечтали о свободе, а оказались в совсем другой точке истории. На постсоветском пространстве вместо свободы расцвел авторитаризм разных мастей – русский, белорусский, казахский. Медленно и неуверенно мы выбираемся из-под обломков красной империи. Одна из героинь моей книги «Время секонд-хэнд», у которой вся семья была выслана в Сибирь и там погибла, со слезами на глазах пела, когда мы сидели у нее на кухне:

Утро красит нежным светом
Стены древнего Кремля.
Просыпается с рассветом
Вся советская земля.

Кипучая, могучая,
Никем не победимая,
Страна моя, Москва моя,
Ты самая любимая!

Прошлое не выпускало ее из своих хищных объятий. Ее научили верить, в ней все еще жила та девочка, у которой Сталин когда-то забрал все. А она все равно верила. Во что?

Я хочу рассказать о моей стране – Беларуси. В Минске, в аэропорту, когда я летела в Варшаву, ко мне подошли две молодые девушки, они плакали: «Спасибо вам... Понимаете, мы теперь есть, теперь все знают, где находится Беларусь». Это «спасибо» я передаю всем вам.

После августовского путча 1991 года, когда Беларусь получила независимость, уже выросло несколько поколений. У каждого из них была своя революция. Они выходили на Площадь, они хотели жить в свободной стране. Их избивали, отправляли в тюрьмы, выгоняли из институтов, увольняли с работы. Наша революция не победила, но герои революции у нас есть.

Свобода – это не быстрый праздник, как мы мечтали. Это путь, долгий путь. Теперь мы это знаем.

Мы все живем в общем мире. Он называется Земля. В этом нашем мире стало неуютно. Включаешь телевизор, и там, захлебываясь от восторга, диктор рассказывает о новых военных самолетах, кораблях на русском, английском и других языках. Опять наступила эпоха варварства, эпоха силы. Демократия отступает. Вспоминаются 90-е годы: тогда всем – и вам и нам – казалось, что мы вступили в безопасный мир. Я помню диалоги Горбачева с Далай-ламой о будущем, о конце истории. Сегодня все это кажется красивой сказкой. Теперь мы свидетели новой схватки добра и зла. Свидетели и участники.

Что может искусство? Цель искусства – накапливать человека в человеке. Но когда я была на войне в Афганистане и теперь, когда разговаривала в Украине с беженцами из Донбасса, я слышала, как быстро слетает с человека культура и выползает чудовище, обнажается зверь. Но я продолжаю писать, как учили меня мои учителя – белорусские писатели Алесь Адамович и Василь Быков, которых в этот день я хотела бы вспомнить с благодарностью, как учила моя украинская бабушка, которая в детстве читала мне «Кобзаря» Тараса Шевченко наизусть. Пишу – зачем? Меня называют писателем катастроф. Это неправда, я постоянно ищу слова любви. Ненависть нас не спасет, нас спасет только любовь. Я надеюсь.

На прощание я хотела бы, чтобы в этом великолепном зале прозвучало белорусское слово, язык моего народа.

У адной беларускай вёсачцы старая жанчына праводзіла мяне словамі: «Хутка мы разыдземся з табой у розныя бакі. Дзякуй табе, што ты паслухала мяне і панясеш маю больку людзям. Прашу цябе: калі пойдзеш – агляніся на маю хатку. Агляніся не адзін, а два разы. Другі раз чалавек аглядаецца не па чужынцы, а ўжо з сэрцам».

Я хочу поблагодарить вас за ваше сердце, за то, что вы услышали нашу боль.

РЭБУС

Ці адбудзецца ў гэтым годзе Усебеларускі народны сход?

Правядзенне Усебеларускага народнага сходу выклікае асаблівую цікавасць таму, што, паводле чутак, на яго абмеркаванне можа быць вынесена пытанне, якое хвалюе многіх, – аб павышэнні пенсіённага ўзросту. То бок непапулярнае рашэнне Аляксандр Лукашэнка можа прыняць "па просьбе прадстаўнікоў працоўных калектываў".

Дык калі ж адбудзецца сход?

Як стала вядома "Народнай Волі", у бягучым годзе гэтае пампезнае мерапрыемства дакладна не адбудзецца. Больш за тое, падрыхтоўка да яго нават не пачыналася.

Нягледзячы на тое, што беларускае заканадаўства ўвогуле не прадугледжвае такой "галіны ўлады", як усенародны сход, і, адпаведна, ніяк яго не рэгламентуе, усё ж такі правядзенне падобных мерапрыемстваў не з'яўляецца поўным экспромтам. Старт скліканню сходу традыцыйна даецца прэзідэнцкім указам. Менавіта Аляксандр Лукашэнка вызначае колькасць удзельнікаў, квоты дэлегатаў для кожнай вобласці і горада Мінска, парадак дня, канкрэтную дату правядзення сходу… І гэтак далей і да таго падобнае.

Пасля гэтага і запускаецца рухавік падрыхтоўкі: ствараюцца аргкамітэты ў рэгіёнах, устанаўліваюцца нейкія нормы прадстаўніцтва, праводзяцца сходы так званых "народных прадстаўнікоў", абіраюцца дэлегаты… Карацей, не хуткая гэта справа, якая па часе займае не менш за два месяцы.

Пакуль указа няма, рухавік не запрацаваў, а гэта значыць, што ні ў снежні, ні нават у студзені Усебеларускага народнага сходу не будзе.

Алег СНОЎ.

СКАНДАЛ

Пранесла?

На мінулым тыдні чакаліся масавыя адстаўкі кіраўнікоў канцэрна "Беллегпрам" і некаторых прадпрыемстваў галіны. Справа ў тым, што напярэдадні грымнуў такі скандал, якога ў гісторыі Беларусі, здаецца, яшчэ не было.

Ведаеце, чаму не адбыўся запланаваны візіт Аляксандра Лукашэнкі на мінскае прадпрыемства "Камволь"? Як высветлілася, "адпаведныя службы" данеслі кіраўніку дзяржавы, што кіраўніцтва "Беллегпрама" вырашыла заняцца ашуканствам. **"Дзеля таго, каб на працягу аднаго-двух дзён паказаць работу прадпрыемства, міністр** *(відавочна, маецца на ўвазе кіраўнік канцэрна "Беллегпрам", бо Міністэрства лёгкай прамысловасці ў Беларусі няма. – Рэд.)* **сабраў усё, што можна было сабраць з міністэрства, з канцэрна, звёз туды сыравіну для таго, каб на дзень-два запусціць машыны, а пасля таго, як прэзідэнт ад'едзе, паспяхова іх спыніць"**, – працытавала словы А.Лукашэнкі ягоная прэс-служба.

Ашуканцаў, як кажуць, злавілі за руку. Зразумела, пасля такога скандалу чакаліся калі не пасадкі і крымінальныя справы, дык як мінімум масавыя адстаўкі: і тых, хто ў гэтым непасрэдна ўдзельнічаў, і тых, хто аддаваў загады. Аднак тыдзень прайшоў ціха, нічога такога не адбылося. Праўда, ААТ "Камволь" тэрмінова наведаў старшыня ўрада Андрэй Кабякоў. Разам з ім былі віцэ-прэм'еры Уладзімір Сямашка і Наталля Качанава, старшыня Камітэта дзяржаўнага кантролю Леанід Анфімаў, старшыня Мінгарвыканкама Андрэй Шорац і іншыя высокія начальнікі. Хадзілі, глядзелі, насілі ў руках нейкія папачкі з дакументамі. Што рабіць з прадпрыемствам – толкам, мабыць, ніхто не ведае. Немалыя грошы ўкладзены ў мадэрнізацыю, а вынік не радуе.

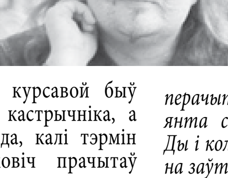
Ігар МАРОЗАЎ.

ЛОБ У ЛОБ

Студэнта-завочніка Максіма Вінярскага адлічылі з 6-га курса тэхналагічнага ўніверсітэта

*Каардынатар грамадзянскай кампаніі "Еўрапейская Беларусь" **Максім Вінярскі** (на фота справа) сцвярджае, што не змог скончыць ВНУ па палітычных прычынах. Загадчык кафедры Беларускага дзяржаўнага тэхналагічнага ўніверсітэта **Уладзімір Кулікові́ч** (на фота злева) мяркуе, што адлічэнне звязана выключна з вучобай.*

Гісторыя Максіма Вінярскага ўжо паспела атрымаць пэўны розгалас. Каардынатар "Еўрапейскай Беларусі" атрымліваў завочную адукацыю ў Беларускім дзяржаўным тэхналагічным універсітэце. Ён навучаўся завочна па спецыяльнасці "Выдавецкая справа" і сканчваў апошні, шосты, курс.

Як заявіў Вінярскі шэрагу сайтаў, падчас апошняй сесіі яму заставалася абараніць курсавую работу пад кіраўніцтвам **Уладзіміра Куліковіча**, загадчыка кафедры рэдакцыйна-выдавецкіх тэхналогій. Хлопец сцвярджае, што 27 кастрычніка здаў матэрыял у дэканат. 30 кастрычніка навуковы кіраўнік паведаміў яму, што работу не чытаў, бо не знайшоў яе ў дэканаце. І толькі 2 лістапада выкладчык заявіў, што азнаёміўся з яго курсавой, але ў такім стане яна не можа быць прынята да абароны, патрабуецца пэўная дапрацоўка.

Паводле слоў Вінярскага, праз некалькі дзён Куліковіч паглядзеў выпраўлены варыянт работы. Пасля чаго паведаміў, што не дазволіць яе абараняць, хоць раней даў згоду, каб гэта адбылося 9 лістапада. Вінярскі мяркуе, што "*праблемы з курсавой пачаліся пасля акцый, якія прайшлі на пачатку кастрычніка напярэдадні прэзідэнцкіх выбараў*".

Уладзімір Куліковіч, з якім сустрэўся карэспандэнт "Народнай Волі", сцвярджае, што ўпершыню пачуў пра палітычную дзейнасць Вінярскага ад яго самога і гэта не мае ніякага дачынення да лёсу курсавой работы. "*У мяне фізічна няма часу ўсё гэта адсочваць. Мая задача дапамагаць студэнтам выпусціцца і атрымаць спецыяльнасць. А таксама навучыць хаця б тых, хто таго жадае*", – каменціруе загадчык кафедры.

Пры гэтым У.Куліковіч заўважае, што студэнты завочнага аддзялення павінны былі здаць курсавыя работы ў кастрычніку. "Хвасты" меліся толькі ў двух студэнтаў. Сярод іх быў і Вінярскі. Як сцвярджае навуковы кіраўнік, першы варыянт курсавой быў здадзены не 27 кастрычніка, а толькі 1 лістапада, калі тэрмін прайшоў. Куліковіч прачытаў гэты тэкст. Але падчас сустрэчы, на якой ён збіраўся абмеркаваць са студэнтам заўвагі, Вінярскі прынёс новы варыянт курсавой. "*Папярэдні варыянт не падыходзіць. Вось гэты больш правільны*", – сказаў ён. І загадчыку кафедры давялося чытаць усё ў другі раз. Але, як ні дзіўна, на наступную сустрэчу Вінярскі прынёс трэці варыянт курсавой, папрасіўшы лічыць яго "больш правільным". Такая сітуацыя паўтаралася яшчэ двойчы. Куліковіч паказаў карэспандэнту "Народнай Волі" пяць варыянтаў курсавой Максіма Вінярскага. На чатырох з іх пастаўлены даты: 1, 5, 9 і 10 лістапада. Адну з работ ён датаваць не змог. "*Наогул, курсавая была здадзена па-за тэрмінамі*, – кажа Куліковіч. – *Урэшце, я заблытаўся, які з варыянтаў правільны. Мая работа па перачытванні папярэдняга варыянта станавілася бессэнсоўнай. Ды і колькі можна чытаць з сёння на заўтра?*"

Канчатковы, пяты, варыянт, выкладчык прачытаў, як і папярэднія, ад першага да апошняга сказа. І палічыў працу слабай: тут і «*бяздоказныя тэзісы, і неахайнае афармленне, і граматычна-лексічныя памылкі...*». Выкладчык пацвердзіў той факт, што сапраўды выпісаў студэнту накіраванне на абарону. Але папярэдзіў, што праца такога ўзроўню будзе ацэнена як нездавальняючая. Паводле слоў Куліковіча, тады Вінярскі папрасіў паставіць яму "нядопуск", што і было зроблена.

Калі 6 курсавая была паспяхова абаронена, студэнт мусіў здаваць дзяржаўныя экзамены 16–17 лістапада, а ў лютым 2016 года абараняць дыплом. Паколькі курсавая не была здадзена ў тэрмін і не абаронена, Вінярскага не дапусцілі да дзяржаўных іспытаў і адлічылі з універсітэта.

У Беларускім дзяржаўным тэхналагічным універсітэце карэспандэнту "Народнай Волі" паказалі загад №1073, які датаваны 13 лістапада 2015 года. У ім зафіксавана наступнае: "*Адлічыць з універсітэта за неліквідацыю акадэмічнай запазычанасці ва ўстаноўленыя тэрміны студэнтаў завочнага факультэта: 1. Вінярскага Максіма Аляксандравіча*". Насупраць яго прозвішча пазначана: "*6-ы курс, спецыяльнасць ВС*" (гаворка пра выдавецкую справу).

Вось такая сумная гісторыя, якая мае непасрэднае дачыненне да грамадскага актывіста Максіма Вінярскага. Не буду рабіць высновы пра станоўчую ці адмоўную ролю ў ёй самога студэнта ці кіраўніка яго курсавой работы. Я выслухаў абодвух, а высновы – за чытачамі.

Дзяніс МАРЦІНОВІЧ.

Народная Воля http://www.nv-online.info 15 СНЕЖНЯ 2015 г.

З НАГОДЫ

«У Алексіевіч свая праграма…»

Нобелеўская прэмія, якую атрымала Святлана Алексіевіч, выклікала ў Беларусі сапраўдную эйфарыю. Але на сайце Інстытута журналістыкі БДУ можна знайсці толькі сціслую інфармацыю: "*Лаўрэатам Нобелеўскай прэміі ў галіне літаратуры за 2015 год стала выпускніца Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта Святлана Алексіевіч. Яна скончыла факультэт журналістыкі БДУ ў 1972 годзе. Віншуем і жадаем новых творчых здзяйсненняў*".

Як бачна, у тэксце нават няма клічніка.

"Народная Воля" вырашыла пацікавіцца ў **Сяргея Дубовіка**, дырэктара Інстытута журналістыкі: ці запланавана сустрэча з Алексіевіч у яе alma-mater?

"*У бліжэйшы час не,* – паведаміў Сяргей Валянцінавіч. – *У Алексіевіч свая праграма. А з часам – так*".

Што і казаць, хітраваты адказ. Ці не лепш было б, спадар Дубовік, замест сухога сайтаўскага віншавання накіраваць Святлане Аляксандраўне афіцыйнае запрашэнне на сустрэчу з выкладчыкамі і студэнтамі Інстытута журналістыкі? Не кожная вышэйшая навучальная ўстанова, не кожны факультэт могуць ганарыцца тым, што ў іх вучылася нобелеўская лаўрэатка. Ды і як яе цяпер не паслухаць?

ТЫМ ЧАСАМ

Клас-кабінет у вясковай школе

У Капаткевіцкай сярэдняй школе, якую Алексіевіч скончыла ў 1965 годзе, не сталі чакаць. Хоць Капаткевічы – не сталіца, а гарадскі пасёлак Петрыкаўскага раёна Гомельскай вобласці, дзе жыве 3 тысячы чалавек. Як патлумачылі супрацоўнікі школы, у адным з памяшканняў дзейнічае клас-кабінет Святланы Алексіевіч. Прычым ён быў створаны не пасля атрымання Нобелеўскай прэміі, а яшчэ ў 1990-х. На сценах знаходзяцца стэнды, прысвечаныя творчасці Алексіевіч. Таксама вучні могуць убачыць яе кнігі (некаторыя з аўтографам аўтара) і фотаздымкі. Некаторыя з апошніх зроблены падчас выпускнога вечара. Іншыя перадала **Надзея Коржык**, аднакласніца і школьная сяброўка Алексіевіч. Як кажуць настаўнікі, Коржык і Алексіевіч разам вучыліся ў сямігодцы. Пасля Надзея паступіла ў тэхнікум, а Святлана працягнула вучобу ў Капаткевічах. Цікава, што яны кантактуюць дагэтуль.

Максім ПЛОТНІКАЎ.

ЁСЦЬ ПЫТАННЕ!

Ці заплаціць Святлана Алексіевіч падатак?

Учора прэс-сакратар Міністэрства па падатках і зборах **Сяргей Шкут** заявіў, што сума прэміі, атрыманай пісьменніцай, – «*гэта ўзаемаадносіны Алексіевіч і падатковых органаў*», і ў яе ёсць права, як і ва ўсіх грамадзян, да 1 сакавіка 2016 года падаць падатковую дэкларацыю, у якой указаць у тым ліку суму прэміі, і заплаціць падаходны падатак, стаўка якога складае 13%. Паводле ягоных слоў, існуе магчымасць устанаўлення індывідуальных падатковых ільгот для нобелеўскай лаўрэаткі – указам прэзідэнта.

Як вядома, памер Нобелеўскай прэміі 9 млн крон, ці 953 тысячы долараў ЗША.

ТЭРАРЫЗМ

Алах прыбраў

Пару тыдняў таму Камітэт дзяржаўнай бяспекі адрапартаваў, што ніякіх слядоў замежнай тэрарыстычнай дзейнасці на тэрыторыі нашай краіны не знойдзена.

«*У Беларусі няма не толькі перадумоў, але і прыкмет замежнай арганізаванай тэрарыстычнай дзейнасці. Мы не бачым, не фіксуем тое, каб тут у любым выглядзе прысутнічала Ісламская дзяржава і іншыя міжнародныя тэрарыстычныя арганізацыі*", – заявіў начальнік контртэрарыстычнага ўпраўлення КДБ **Дзяніс Осіпчык**.

Але, як кажуць, не будзі ліха. Калі сляды Ісламскай дзяржавы ў Беларусі не выяўлены, то сляды беларусаў сярод баевікоў тэрарыстаў знайшліся самі. У мінулыя выхадныя на ісламскіх сайтах з'явіліся фота і відэа забітага баевіка, які, па ўсіх прыкметах, з'яўляецца нашым земляком. На дакументах, якія пры ім знойдзены, пазначана імя – Dzianis Vasilyeu (відавочна, што гэта варыянт беларускага «Дзяніс Васільеў», напісаны лацінікай). Згодна з дакументам, месца нараджэння хлопца – Гродна.

Усяго, згодна з афіцыйнай інфармацыяй, за Ісламскую дзяржаву ваююць каля 10 тысяч выхадцаў з краін СНД. Колькі сярод іх беларусаў – невядома, але ўжо відавочна, што яны ёсць.

Алег СНОЎ.

АФІЦЫЙНА

Міністэрства працы: «Казаць пра канкрэтнае павышэнне пенсіённага ўзросту заўчасна»

Аднак, як прызнаўся ў парламенце першы намеснік міністра працы і сацыяльнай абароны Беларусі **Андрэй Лабовіч**, Мінпрацы цяпер разглядае некалькі варыянтаў павышэння пенсіённага ўзросту.

– *Вы ўсе чулі словы прэзідэнта, што без згоды, волі народа, без гатоўнасці да павышэння пенсіённага ўзросту павышэння не будзе. Але эканамічную неабходнасць усе эканамісты прызнаюць,* – патлумачыў Андрэй Лабовіч.

Паводле слоў чыноўніка, вывучыць волю народа даручана Адміністрацыі прэзідэнта, і там цяпер займаюцца распрацоўкай механізму, як гэтае меркаванне атрымаць.

Таксама, паводле слоў Лабовіча, Мінпрацы цяпер разглядае некалькі варыянтаў павышэння пенсіённага ўзросту.

– *Але ніводны з іх пакуль не з'яўляецца асноўным, таму казаць канкрэтна пра нейкае павышэнне пакуль заўчасна,* – удакладніў Андрэй Лабовіч.

Зевс (кінолог Евгения Кобец) – первая собака, с которой Михаил начал проводить сеансы канистерапии.

ОТКРОВЕННЫЙ РАЗГОВОР

«Мы готовы привозить лекарства онкобольным детям…»

Михаил Чернявский – майор запаса, бывший «алмазовец», один из руководителей Общества социальной защиты работников правоохранительных органов. Это интервью – его инициатива. Дело в том, что организация, которая вроде бы должна помогать и поддерживать исключительно бывших силовиков, давно уже взяла на себя иные, на первый взгляд, казалось бы, несвойственные ей функции – помощь семьям, в которой дети больны раком или которые воспитывают детей-инвалидов.

– Два года назад умер мой единственный сын Саша, – *Михаил настроен на очень откровенный разговор.* – Онкология… Ему было 12 лет. Ушел буквально за год… Причем незадолго до того, как выявили рак, сын проходил медосмотр в 3-й городской больнице Минска. И все было замечательно: отклонений никаких, анализы в норме. А буквально через три месяца нас ошарашили – онкология, последняя стадия...

Сегодня уже никого нет из тех ребят, которые лежали с сыном в палате в РНПЦ детской онкологии и гематологии. Ремиссия длится недолго. Полгода, год – и болезнь, к сожалению, возвращается. Самое мучительное в этой ситуации – видеть, как дети уходят.

При этом, хочу отметить, детская онкология в нашей стране хорошо финансируется. Но то, что я наблюдал в детском онкоцентре, не забудется никогда… Не хочу никого ни в чем обвинять. Хочу просто рассказывать все, как есть.

Не дай Бог кому-то видеть, как дети корчатся и кричат от боли, когда с них снимают – сдирают с кожей – перевязочный пластырь… Это пластырь белорусского производства. Есть немецкий, который меньше травмирует, который гораздо легче переносится. Однако белорусская фармпромышленность начала выпускать свой, отечественный, и всех детей перевели на него. И это на фоне химиотерапии, которую дети тоже переносят тяжело – у многих она вызывает тошноту, рвоту. Родители видят разницу от применения импортного, немецкого, пластыря и белорусского аналога. И абсолютно естественно их желание в такой ситуации дать ребенку то, что он легче переносит. Но в Беларуси немецкий пластырь не купить.

Такая же ситуация, можно сказать, и с противорвотными препаратами. Белорусские не всегда помогают. Но есть швейцарский препарат «Навобан». Купить его можно только за границей. Хотя иногда он бывает в наличии и в нашем онкоцентре, но, когда заканчивается, деток сразу переводят на белорусский аналог или индийский генерик… Врачи-онкологи – чудесные люди. Все – хорошие специалисты, суперпрофессионалы. Они все понимают, сами привозят импортные препараты и родителям советуют, что покупать за границей.

Мы с женой, другие родители заказывали нужные лекарства в Украине, России, при возможности привозили из Европы. Всё готовы были отдать, только бы облегчить страдания наших детей.

– Но я знаю врачей-онкологов, которые уверяют, что белорусские препараты не хуже импортных, что протоколы лечения онкобольных в Беларуси и в европейских развитых странах одинаковые…

– Протоколы протоколами, но есть очевидные вещи: состояние пациентов после химиотерапии, последующая реабилитация. В Бельгии онкопациенты после «химии» ездят на велосипеде, ведут активный образ жизни. А у нас? То, что испытывают некоторые наши дети после химиотерапии, не сравнишь ни с какими ломками наркоманов. Это невозможно описать! А реабилитации у нас вообще нет как таковой…

В общем, то, что в онкологии многие родители сами пытаются купить детям те лекарства, которые оптимально им подходят, ни для кого не секрет. И когда я ездил за лекарствами для сына, вез, конечно, всем, кто заказывал… А потом случилось то, что случилось, – Саши не стало. Но ко мне по-прежнему обращались родители с просьбой купить за границей тот или иной препарат. Как можно отказать в такой ситуации? В общем, мы приняли решение привозить по необходимости лекарства из-за рубежа для деток, больных онкологией.

Как услугу это нельзя рассматривать. Это помощь, бесплатная, бескорыстная. Если кто-то просит привезти – мы идем навстречу, только просим рецепт, потому что за границей все по рецептам. Там система другая: рецепт нужен для того, чтобы потом государство вернуло гражданину потраченные на лекарства деньги…

Но, к сожалению, есть люди, для которых чужая беда – бизнес. Был случай, когда мы привезли из Бельгии препарат за 23 евро, а в глазах того, кто просил, увидел недоверие: «Вы уверены, что это тот препарат? Когда нам его привозили из России, просили 80 евро за упаковку!» Но все же я хочу верить, что это единичные случаи.

– Как вы думаете, почему у нас на государственном уровне эта проблема замалчивается?

– Это вопрос не ко мне. Наверное, все упирается в финансы. Стоимость импортных препаратов в онкологии высокая. Поэтому возникла необходимость в импортозамещении. И, наверное, идея эта правильная. Но если белорусский аналог менее эффективный и тяжелее переносится пациентами, чем оригинал, значит – это мое объяснение – технология его производства устарела или он производится из субстанции низкого качества. Значит, надо вкладывать больше средств в фармацевтическую отрасль. Но будет ли тогда финансовый эффект от импортозамещения?

Дешевое не может быть качественным. Это как в спорте. Сегодня все говорят о допинге. Очевидно, что спорт высоких достижений невозможен без фармакологии. Спортсмены тех стран, где в спортивную фармакологию вкладываются большие деньги, реже попадаются на допинге. А представители тех стран, где всё хотят решить за пять копеек, постоянно оказываются в центре скандалов, разборок…

– Михаил, а как вы провозите лекарства? На границе проблем не возникает?

– Там тоже работают люди. Никто в этой жизни ни от чего не застрахован. Да и мы провозим только тогда, когда к нам с такой просьбой обращаются конкретные люди, семьи, и это небольшое количество. Таможенникам мы всегда показываем копию рецепта на ввозимые лекарства.

– Вы привозите лекарства исключительно для детей, больных онкологией?

– Да, потому что это не основная деятельность нашей организации. Направление родилось из-за понимания важности такой миссии: если есть возможность помочь, значит, ею надо воспользоваться.

Но мы не только этим занимаемся…

Потеря ребенка – ситуация чрезвычайная. Не каждый взрослый может с ней справиться. Безусловно, наиболее ценна в такой ситуации поддержка близких. Но и помощь со стороны – это тоже важно. Поэтому мы решили заниматься и реабилитацией родителей, которые, потеряв ребенка, а иногда и единственного, захлебываются от отчаяния. Они не должны быть одни.

– Это как? В организации есть психолог? Встречи какие-то организовываете?

– Лучший психолог в данном случае – священник. Той конфессии, к которой человек относится. Любая вера объясняет смерть как разрыв между душой и телом. Верующий человек тоже страдает, но он уверен, что его близкий у Бога. Ему легче, душе его легче.

– То есть вы склоняете родителей к вере?

– Никому нельзя навязать веру, притащить за рукав в костел или церковь. Навязанное сострадание – это деструктивный путь. Человек должен сам сделать выбор. Тем более сегодня, когда все знают, что не всегда священниками становятся по призванию, по порыву души, бескорыстно. Многие приходят в церковь делать карьеру, приходят, чтобы ездить на «Мерседесе» и носить дорогие часы. И такое бывает. Это такая категория людей – им все равно, где делать карьеру – в церкви или в партии. Но другое дело, когда вера настоящая... Я сам – православный, но мне, например, очень нравится, как консолидированы католики. Если в парафии кто-то заболел, тут же мобилизуются все ресурсы, и, например, вопрос доставки лекарств из-за рубежа решается в течение нескольких дней. И эти лекарства для заболевшего ничего не будут стоить. Я по-хорошему завидую такой организации, такой сплоченности…

Конечно, объединяем мы людей не только верующих и не только тех, кто потерял ребенка. Стараемся организовывать мероприятия для детей-инвалидов. Пару лет назад впервые организовали волонтерскую благотворительную акцию на турбазе под Минском, куда пригласили детей с ограниченными возможностями, чтобы они отдохнули, развеялись, пообщались. Были аквадром, танцы, стрельба из лука. Приехал замечательный человек – посол Чехии в Беларуси Иржи Карас с большой коробкой колбасок, жарил их на костре и угощал детей. Атмосфера была теплой, дружеской… А сегодня наша организация уже более основательно занимается с такими детками.

Семинары со слушателями воскресных школ проходят обычно на свежем воздухе.

– Это как?

– Занимаемся реабилитацией со специально обученными собаками – канистерапией. В Беларуси это направление широко не развито, а на Западе даже проводились научные исследования, доказывающие эффективность канистерапии в адаптации к повседневной жизни детей и взрослых с аутизмом, синдромом Дауна, детей, страдающих нарушениями речевого и психомоторного развития, при восстановлении пациентов после инсульта, при лечении стресса, психологических травм.

Этот проект мы начинали с Василием Гринем, потом присоединилась Ольга Веденеева – она занимается с хаски. Я работаю с немецкими овчарками. Не все собаки подходят для канистерапии, потому что у разных пород разный темперамент, разный характер. Собака проходит специальную подготовку для такой работы, готовим ее для канистерапии со щенячьего возраста.

– Запрос на эту услугу большой?

– Несмотря на то, что мы абсолютно не занимаемся саморекламой, канистерапия востребована. Кто-то к нам обратился, понравилось, он рассказал знакомым, у которых в семье такая же проблема. Инвалиды в Беларуси живут замкнуто, но семьи между собой общаются.

Денег на реабилитации с помощью собак мы не зарабатываем. У нас есть другие виды заработка. Это активный туризм, организация летом походов, сплавов по реке. Организовываем лагеря для школьников, где дети получают опыт выживания в разных жизненных ситуациях, сотрудничаем с ребятами из воскресных школ. В Налибокской пуще у нас хутор; к слову, собаки живут на этом хуторе. А сеансы канистерапии в основном проходят под Минском.

…Недавно с друзьями мы говорили о зависти. Почему на Западе она со знаком плюс, а в Беларуси со знаком минус? Там если у соседа хорошая машина, дом, лодка – это стимул для человека искать другую работу, чтобы ему платили больше и он мог все это приобрести. А у нас зачастую это повод желать соседу неприятностей. Но я хочу сказать, что добрых и небезучастных людей в Беларуси тоже много. Когда Саша болел, я видел, сколько людей помогали больным деткам, помогали онкоцентру! И зачастую делали это инкогнито. Сейчас наблюдаю, как много желающих работать с инвалидами. И это дает веру в то, что наше общество станет здоровее.

Мария ЭЙСМОНТ.

РЭАЛІІ

Дзяржслужачым праіндэксуюць зарплату на 12,9%, бюджэтнікам – на 5,5%

Павышэнне тычыцца лістападаўскіх заробкаў.

На ўзроўні 12,9% перагледзяць таксама грашовае забеспячэнне ваеннаслужачых, прадстаўнікоў радавога і начальніцкага складу, а таксама тэрміновай службы, суворацаў, выхаванцаў воінскіх часцей, курсантаў ваенных навучальных устаноў і асоб, прыраўнаваных да дзяржслужачых.

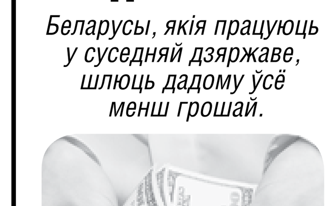
З лістапада праіндэксавана і мінімальная зарплата – на 5,1%. Цяпер яна складае 2 мільёны 180 тысяч 126 рублёў. Працадаўцы не могуць выплачваць зарплату ніжэй гэтай сумы.

На 5,5% праіндэксуюць зарплаты бюджэтнікаў і стыпендыі. Дапамога па беспрацоўі і стыпендыі на час перападрыхтоўкі або павышэння кваліфікацыі ад цэнтраў занятасці, якія залежаць ад памеру базавай велічыні, як і ў папярэднія месяцы, будуць праіндэксаваны на 5,1%.

ТАКОЕ ЖЫЦЦЁ

Расія не дапаможа

Беларусы, якія працуюць у суседняй дзяржаве, шлюць дадому ўсё менш грошай.

Эканамічны крызіс у Расіі вымусіў гастарбайтараў скараціць фінансавую дапамогу сваякам. Кранула гэта і беларусаў. Паводле дадзеных Цэнтрабанка Расіі, за дзесяць месяцаў гэтага года нерэзідэнты, асноўная частка якіх – гастарбайтары, пералічылі ў Беларусь па розных сістэмах грашовыя пераводы на 53 млн долараў.

Сума быццам бы немаленькая. Але істотна меншая, чым было адпраўлена з Расіі ў Беларусь за аналагічны перыяд мінулага года. Мяркуйце самі.

У першым квартале 2015 года ў Беларусь з Расіі "паляцела" 15 млн долараў, у другім – 22 млн долараў, а ў трэцім сума пераводаў знізілася да 16 млн долараў. Гэта амаль на 20% менш, чым паступіла ў Беларусь ад расійскіх нерэзідэнтаў за аналагічны перыяд мінулага года – 67 млн долараў.

Калі ў цэлым браць сродкі фізічных асоб – рэзідэнтаў і нерэзідэнтаў, якія ў гэтым годзе пералічвалі грошы з Расіі ў Беларусь, то памяншэнне аб'ёмаў выглядае яшчэ больш значным. У першым квартале гэтага года ў Беларусь з Расіі паступіла 50 млн долараў (сярэдні чэк – 266 долараў), у другім – 71 млн (320 долараў), у трэцім – 56 млн (249 долараў). Усяго 177 млн долараў. Для параўнання: у мінулым годзе за гэты перыяд у Беларусь прыйшло 295 млн долараў з Расіі.

ГУЧНАЯ СПРАВА

Трагедыя ў аквапарку Юрыя Авяр'янава: расследаванне працягваецца

Нагадаем, што ў жніўні гэтага года ў сталічным аквапарку Dreamland загінуў 10-гадовы хлопчык. Школьнік прыехаў з Гродзенскай вобласці ў Мінск да сваёй 24-гадовай сястры, дзяўчына вырашыла схадзіць з братам у аквапарк. Хлопчык знаходзіўся ў дзіцячым басейне, у нейкі момант яму стала дрэнна. Адзін з наведвальнікаў аквапарку, заўважыўшы гэта, дастаў дзіця з вады.

Выкліканыя на месца здарэння медыкі даставілі школьніка ў бальніцу, але выратаваць дзіця не ўдалося: хлопчык памёр, не прыходзячы ў прытомнасць.

Следчы камітэт праз нейкі час заявіў, што па факце здарэння заведзена крымінальная справа па ч.2 арт.338 (аказанне паслуг, якія не адпавядаюць патрабаванням бяспекі, што пацягнула па неасцярожнасці смерць чалавека) Крымінальнага кодэкса Рэспублікі Беларусь. Следчымі былі праведзены агляды, канфіскаваны пробы вады, апытаны наведвальнікі і работнікі аквапарку, медыцынскія работнікі, вывучаны відэазапісы камер назірання. У ходзе работы на месцы ўтаплення дзіцяці следствам канфіскавана дакументацыя, якая рэгламентуе дзейнасць супрацоўнікаў аквапарку, адказных за забеспячэнне бяспекі.

"*Расследаванне гэтай крымінальнай справы працягваецца*, – паведаміла "Народнай Волі" афіцыйны прадстаўнік Следчага камітэта **Юлія Ганчарова**. – *Паводле вынікаў судова-медыцынскай экспертызы смерць хлопчыка наступіла ад утаплення. Асаблівая ўвага падчас следства надаецца ўстанаўленню прычын і ўмоў, якія садзейнічалі трагедыі. Усё астатняе паведамім па меры прыняцця працэсуальных рашэнняў*".

Дададзім, што аквапарк Dreamland (*заснавальнікам ЗАТ "Ростэм", кампаніі-заказчыка будаўніцтва аквапарку, з'яўляецца бізнесмен Юрый Авяр'янаў.* – **Аўт.**) адкрыўся ў ліпені гэтага года, а ўжо праз месяц у ім адбыўся трагічны выпадак.

Алесь СВЯТЛАНІЧ.

ДАРЭЧЫ

Не так даўно суд Кобрынскага раёна вынес вердыкт па справе аб гібелі школьніцы ў аквапарку Кобрына. У якасці абвінавачаных праходзілі дзве настаўніцы Завершскай базавай школы Драгічынскага раёна. Абедзвюм жанчынам далі па 3,5 года "хатняй хіміі" – абмежаванне волі без накіравання ў папраўчыя ўстановы адкрытага тыпу. Таксама ім забаронена працаваць на пасадах настаўнікаў і выхавацеляў ва ўстановах адукацыі тэрмінам да 5 год.

Апроч таго, абвінавачаныя павінны будуць выплаціць штраф у памеры 100 базавых велічынь. Таксама суд прызнаў права за бацькамі загінуўшай дзяўчынкі на задавальненне іску аб спагнанні кампенсацыі за маральную шкоду.

Абедзве настаўніцы прызналі сваю віну.

КАЛОНКА АЛЕСЯ НЯЎВЕСА

Для калектыву рэктар акрэсліў новы вектар

ИЗ ПИСЬМА

Не для конкуренции, а для устрашения

Б.А.ЕСИПОВИЧ.

Минск.

МУДРЫЯ МЫСЛІ

Свобода печати – единственная из гражданских свобод, способная гарантировать все остальные.

Павел МИЛЮКОВ (1905 г.).

Открытое письмо

Президенту Республики Беларусь А.Г.ЛУКАШЕНКО

Добрый день, Александр Григорьевич!

Вас, конечно, удивило, почему я обращаюсь к Вам через «Народную Волю». Пойти на такой шаг заставили следующие обстоятельства.

Я обращался к Вам через канцелярию Вашей Администрации. Мне ответили: «Президент о содержании письма проинформирован», в чем я очень сомневаюсь, так как ни на одно нарушение моих конституционных прав ответ не был дан.

Вот почему я решил еще раз стучаться к Вам, Александр Григорьевич, но уже через СМИ.

А теперь по сути. Ссылаясь на Ваш Указ №2 от 03.01.2011 руководство концерна «Беллесбумпром» возложило на себя функции собственника имущества ЗАО «ХК «Пинскдрев» (не имея при этом ни одной условной акции) и предпринимает незаконные (рекетёрские) действия по изыманию только у меня и моих близких условных акций, приобретенных на общих основаниях и на одинаковых со всеми остальными соучредителями-акционерами условиях и только за деньги.

Александр Григорьевич, я проработал в деревообрабатывающей и мебельной отрасли 57 лет, из них 28 руководил «Пинскдревом». Только за период с 1990-го по 2010 год объем товарной продукции ЗАО «ХК «Пинскдрев» вырос в 12 раз, количество рабочих мест увеличилось почти вдвое, в десятки раз подскочил выпуск продукции на экспорт, была стабильная и одна из самых высоких в отрасли зарплат, все годы работали с прибылью, осуществлено техническое переоснащение современным европейским оборудованием и новыми технологиями (чему завидовали все предприятия концерна). И что печально – наши успехи были «костью в горле» руководству концерна и его куратору. Достижения холдинга – это положительный пример преимущества акционирования госпредприятия и его развитие не путем привлечения внешних кредитов, а за счет привлечения средств акционеров.

И как можно было одно из лучших и стабильно работающих частных акционерных обществ (15 лет подряд флагман по деревообработке и мебели в РБ и СНГ) передать в управление многие годы убыточного концерна «Беллесбумпром», предприятия которого, несмотря на затраченные более миллиарда долларов США бюджетных средств, не стали прибыльными и по сегодняшний день не достигли объемов 1990 года?! Это могли сделать только с подачи куратора концерна «Беллесбумпром» В.И.Семашко, называемого в кругах хозяйственников и управленцев «серым кардиналом Беларуси».

25 октября 2010 года во время профилактического ремонта и уборки цеха по производству ДТГ (пеллет) по вине технических служб завода СООО «Пинскдрев – ДСП» (юридически самостоятельного предприятия) произошло ЧП с трагическими последствиями – гибелью людей. Ситуацию ЧП сполна использовали мои недоброжелатели, организовав травлю в СМИ, стремясь без суда и следствия сделать меня «главным фигурантом» трагедии. Общеизвестно, что вопросы проектно-технической документации и соблюдения требований охраны труда, техники безопасности, пожарных и санитарно-технических норм входят в обязанности директора любого предприятия (в данном случае директора завода СООО «Пинскдрев-ДСП») и технических служб, однако сфабриковано обвинение в отношении меня и мне пытаются инкриминировать невыполнение вышеизложенных функций. В контракте гендиректора холдинговой компании этого нет, да и не мог я физически осуществлять эти функции на размещенных по всей стране 33 предприятиях холдинга (плюс 14 дирекций представительств по СНГ). Никакой информации о неблагополучии на заводе СООО «Пинскдрев – ДСП» мне не поступало. Не было никаких обращений или предписаний по принятию срочных мер от соответствующих государственных контролирующих инспекций.

Причина, почему меня преследуют, мне стала ясна, когда концерн «Беллесбумпром» в 2014 году стал предпринимать меры, чтобы отобрать у меня и моих близких условные акции (долевое имущество). Кому-то очень нужны наши (мои и родственников) условные акции. Принятое Брестским экономическим судом, я считаю, заказное (рекетёрское) решение признать сделки о покупке нами пакета условных акций недействительными («ничтожными») – это верх игнорирования законов Республики Беларусь о собственности. Свое решение суд обосновывает тем, что директор по экономике и финансам З.М.Березина, подписавшая продажу и покупку условных акций не только мне и моим близким, но и львиную долю (не менее 75%) другим соучредителям, якобы не имела на это соответствующих полномочий, так как документы по ее полномочиям не были представлены суду – они, как записано в решении суда, были уничтожены по решению нынешнего руководства холдинга (А.К.Судника) в связи «с истечением срока давности (хранения)». Но суд принимает незаконное решение о «ничтожности» условных акций только у гендиректора и его близких. Второе обстоятельство, на которое ссылается суд, – неучастие в комиссиях профучастников ценных бумаг. По закону в комиссии по купле-продаже условных акций это не требуется (это касается только продажи акций и облигаций). В нашем конкретном случае, если следовать логике суда, то у всех соучредителей ЗАО «ХК «Пинскдрев» все условные акции – «ничтожны».

Мне не верится, что Вы, господин Президент, гарант соблюдения всеми органами власти конституционных прав граждан, могли дать указание на уголовное преследование меня и незаконное лишение выкупленных на общих основаниях условных акций, хотя во всех ответах мне есть ссылка на Указ №2 от 3.01.2011, который как бы дал команду к действиям против меня.

В июле 2016 года мне исполняется 80 лет. Имею третью группу трудовой инвалидности (потеря кисти левой руки) и первую группу общей инвалидности. Всеми мыслями и душой я хочу домой, в Беларусь, к детям и внукам. По всем ответам на мои обращения я понял, что без Вашего решения ни одна силовая структура и суд не рискнут признать мою невиновность, хотя и понимают, что я не совершал никаких уголовных деяний. Да и ст.248 УК РБ «Халатность» вошла в перечень амнистирования в честь 70-летия со дня Победы в Великой Отечественной войне. К сожалению, мое обращение через адвоката в следственные органы по вопросу амнистирования оставлено без рассмотрения по надуманным обстоятельствам.

Очень прошу и надеюсь, Александр Григорьевич, на порядочность и объективность Вашего решения.

Лоран АРИНИЧ.

ТАК ДУМАЮ

Не маеце права!

У Беларусі загаварылі пра неабходнасць павышэння пенсіённага ўзросту, прыводзяцца аргументы на карысць гэтага кроку, робяцца спасылкі на вопыт іншых краін.

А ў якой краіне паліцыянты ў 40 гадоў сыходзяць на пенсію?

А ў якой краіне сілавікам ды чыноўнікам кватэры будуюцца фактычна за кошт дзяржавы (дый не па адной)?

А ў якой краіне дзяржава "з'ела" грошы, якія людзі ўсё жыццё адкладвалі на старасць, і нават дзякуй не сказала?

Я лічу, што да той пары, пакуль сілавікам і чыноўнікам у нашай дзяржаве гарантуецца ўсё, а простым людзям – нічога, узнімаць тэму пра неабходнасць павышэння пенсіённага ўзросту прадстаўнікі ўлады проста не маюць права. Не павінны нават заікацца, нават рот разяваць на гэты конт.

Вера ГУЛЯКЕВІЧ.

Мінск.

ВСПОМНИЛОСЬ...

Слушать и слышать

Сегодня все цитируют нашего нобелевского лауреата – Светлану Алексиевич. И правильно! Светлана Александровна достойна того, чтобы ее цитировать. Потому что до тех пор, пока большинство из нас не изживет в себе «красного человека», мы так и будем оставаться в прошлом, мы так и не построим современное общество.

В этой связи хочу напомнить цитату еще одного нобелевского лауреата – Ивана Бунина. Вот его высказывание о Ленине: «... ***Выродок, нравственный идиот от рождения. Он разорил величайшую в мире страну и убил несколько миллионов человек... И все-таки мир уже настолько сошел с ума, что среди бела дня спорит, благодетель он человечества или нет?***»

Сколько еще десятилетий должно пройти, чтобы мы перестали спорить с провидцами и пророками своего Отечества, чтобы мы перестали рассуждать на тему, что они могли сказать да не сказали, а просто начали их слушать и слышать?!

Михаил БЕЛЫЙ.

Минск.

ВАС ЦІКАВІЦЬ...

Сёння Святлана Алексіевіч вяртаецца ў Мінск

На працягу некалькіх дзён у рэдакцыю тэлефануюць чытачы з адной прапановай – каб рэдакцыя паведаміла дакладны час вяртання Святланы Алексіевіч са Стакгольма. *"Сотні людзей хочуць сустрэць нашу лаўрэатку!"* – упэўнены яны.

Дарэчы, за такую ж ініцыятыву выступаюць і карыстальнікі сацсетак. *"Ніхто ж не сумняваецца, што сустрэча на дзяржаўным узроўні не плануецца. Так што прыйдзецца самім арганізавацца. Давайце не падкачаем, сустрэнем нашу гераіню як мае быць!"*– прапаноўваюць беларусы.

Нагадваем: першая беларуская нобелеўская лаўрэатка **Святлана Алексіевіч** вяртаецца з цырымоніі ўзнагароджвання сёння, **15 снежня,** рэйсам "Белавія". Самалёт са Стакгольма павінен прызямліцца ў Нацыянальным аэрапорце Мінск у **16.35**, нумар рэйса В2 0856.

ПО ПОВОДУ

На этой строчке спотыкаюсь...

В Могилеве прошли мероприятия, посвященные 100-летию со дня рождения Константина Симонова: митинг, литературные чтения, многое другое. Конечно же, звучало самое знаменитое и самое проникновенное стихотворение Симонова «Жди меня».

А я вот на этом стихотворении всегда спотыкаюсь. Вернее, на одной строчке: «Пусть поверят сын и мать в то, что нет меня...»

Мать?! Мать никогда не поверит!

Н.П.ВОЙТОВА.

Могилев.

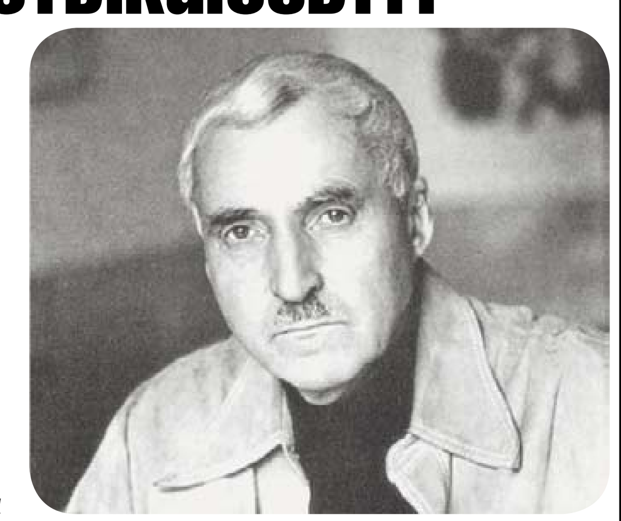
Жди меня

Жди меня, и я вернусь.
Только очень жди,
Жди, когда наводят грусть
Желтые дожди,
Жди, когда снега метут,
Жди, когда жара,
Жди, когда других не ждут,
Позабыв вчера.
Жди, когда из дальних мест
Писем не придет,
Жди, когда уж надоест
Всем, кто вместе ждет.

Жди меня, и я вернусь,
Не желай добра
Всем, кто знает наизусть,
Что забыть пора.
Пусть поверят сын и мать
В то, что нет меня,
Пусть друзья устанут ждать,
Сядут у огня,
Выпьют горькое вино
На помин души...
Жди. И с ними заодно
Выпить не спеши.

Жди меня, и я вернусь,
Всем смертям назло.
Кто не ждал меня, тот пусть
Скажет: – Повезло.
Не понять не ждавшим им,
Как среди огня
Ожиданием своим
Ты спасла меня.
Как я выжил, будем знать
Только мы с тобой, –
Просто ты умела ждать,
Как никто другой.

1941

К СЛОВУ

Прах Симонова развеян под Могилевом

«Жди меня!» – одно из лучших стихотворений Константина Симонова.

ЛЁСЫ ЛЮДСКІЯ

Калмыковы

Мама і сын перад работай.

Леанарда ЮРГІЛЕВІЧ.
Фота аўтара.

ИХ НРАВЫ

Взрыв «философской бомбы», или Необычный кандидат в президенты США

В истории США среди кандидатов в президенты не слишком много найдется таких, кто обещал положить конец смерти. Золтан Иштван обещает. Корреспондент BBC Future встретился с человеком, который путешествует по Америке на гигантском автобусе в форме гроба – для пропаганды своих идей.

"Я работал в National Geographic, путешествовал, занимался разными интересными вещами и вдруг внезапно чуть было не наступил на противопехотную мину во Вьетнаме", – рассказывает Золтан.

Мы сидим в фойе отеля, расположенного в нескольких минутах ходьбы от Белого дома в Вашингтоне. "Проводник хватает меня, швыряет на землю и спасает мне жизнь. Тогда-то я и решил, что настало время посвятить себя тому, чтобы положить конец смерти – для себя и для тех, кого я люблю".

Так президентская гонка США 2016 года заполучила одного из самых необычных кандидатов. Он хочет искоренить смерть и дать всем в Америке жизнь вечную.

На фоне текущих предвыборных стычек в социальных сетях между Дональдом Трампом и Джебом Бушем и словесных баталий между Хилари Клинтон и Берни Сандерсом Иштван развернул довольно необычную кампанию в качестве кандидата "от третьей силы". Писатель, философ и футурист выдвигается от Трансгуманистической партии – движения, которое верит, что новейшие технологии обладают властью трансформировать разум и тело человека.

Пока другие кандидаты в президенты говорят, что знают, как поступить с Ираном, экономикой, иммиграцией, Иштван предлагает электорату более амбициозные цели. Он хочет искоренить смерть и дать всем в Америке жизнь вечную.

Сейчас Иштван курсирует по США, как он выражается, в "автобусе бессмертия". Это старый школьный автобус, переделанный в огромный гроб на колесах.

Он открыто признает, что такой автобус – это просто трюк, именно он обеспечил трансгуманисту то внимание СМИ, на которое он и рассчитывал.

СЛЫШАЛИ?

Святой год милосердия

Папа Римский Франциск объявил о проведении внеочередного Юбилейного (Святого) года милосердия, который начался 8 декабря 2015 года и завершится 20 ноября 2016 года.

«Я решил установить внеочередной Юбилей, в центре которого будет находиться милосердие Бога. Это будет Святой год милосердия», – заявил понтифик на проповеди во время покаянного богослужения в Соборе Святого Петра в Ватикане.

Начало католической традиции отмечать Юбилейные (Святые) годы, с которыми связывалось отпущение грехов и отмена наложенных епитимий, было положено Папой Бонифацием VIII. Впервые Святой год был объявлен в 1300 году. Первоначально Юбилейные годы должны были отмечаться каждые 100 лет, в начале нового века. Затем было решено отмечать Юбилей каждые 50 лет, а потом – каждые 33 года в честь земной жизни Христа. В 1470 году Папа Павел II постановил праздновать Святые годы каждые 25 лет, чтобы каждое новое поколение могло принять участие в Юбилее.

Последний Святой год был отмечен Римско-католической церковью в 2000 году, который был объявлен Папой Иоанном Павлом II годом Великого юбилея. Кроме того, католики отмечают внеочередные Святые годы. В последний раз это было в 1983 году, который был объявлен Годом искупления в память 1950-й годовщины смерти и воскресения Спасителя.

В Таиланде устроили массовый велопробег в честь 88-летия короля

Несколько сотен тысяч человек приняли участие в масштабном велопробеге, посвященном 88-летию короля Таиланда Пумипона Адульядета. Массовый заезд одновременно проходит во всех провинциях королевства, а также в 66 городах мира, включая Москву, сообщает ТАСС.

Как сообщили агентству организаторы, для участия в праздничной акции зарегистрировалось более 607 тысяч человек. Самый массовый заезд проходит в Бангкоке, где количество участников, как ожидается, составит около 100 тысяч велосипедистов.

Заезд в тайской столице возглавил кронпринц Вачиралонгкорн – идейный вдохновитель мероприятия под названием Bike for Dad ("Велопрогулка для отца"). На старт также вышли премьер страны Прают Чан-Оча, министры, звезды шоу-бизнеса, деятели культуры и многие другие. Среди велосипедистов и более 20 иностранных послов, десятки дипломатов.

Фанаты фільма

Такое можна ўбачыць, відаць, толькі ў Вялікабрытаніі. Гэтыя людзі – фанаты фільма "Зорныя войны". Яны сабраліся на свой чарговы з'езд. І нават пьюць піва, не здымаючы касцюмы герояў фільма.

ПОЛЬША

В поддержку нового правительства и против него

В Варшаве в воскресенье 13 декабря прошла многотысячная акция в поддержку нового правительства. В марше, который был организован правящей партией «Закон и справедливость» (ЗиС), приняли участие около 20 тысяч человек. Демонстранты скандировали лозунги в поддержку лидера партии Ярослава Качинького и президента Анджея Дуды.

Днем ранее по всей стране прокатились многотысячные акции протеста против нового правительства. В митинге, который состоялся в польской столице, приняли участие до 50 тысяч человек.

Протестующие выступили против назначения новых судей в Конституционный трибунал страны. Ранее в законодательство о Конституционном трибунале были внесены изменения, которые позволили ЗиС выбрать пять новых судей.

Выступая на воскресном митинге, Ярослав Качиньский, в частности, обвинил трибунал в защите лишь собственных интересов и в том, что он пытается помешать правящей партии в осуществлении ее предвыборных обещаний. Он также пообещал *«разбить эту банду дружков»*.

Оппозиция в свою очередь считает, что ЗиС пытается включить в состав трибунала большинство предпочтительных для себя судей, чтобы оказывать влияние на их решения.

ФРАНЦИЯ

Национальный фронт проиграл второй тур выборов

Во втором туре региональных выборов во Франции Национальный фронт потерпел поражение во всех шести регионах, где ранее он одержал победу. Об этом свидетельствуют данные экзитполов, опубликованные вечером в воскресенье, 13 декабря.

По данным газеты Le Figaro, «республиканцы» Николя Саркози одержали победу в 7 из 13 регионов, социалисты во главе с действующим президентом Франсуа Олландом – в 5 регионах. Премьер-министр Франции Мануэль Вальс по итогам выборов заявил, что «сейчас не время для триумфа». По его словам, «опасность в виде крайне правых еще не миновала».

По предварительным данным, явка избирателей на 17.00 по местному времени (19.00 мск) составила 50,54 процента, сообщило Министерство внутренних дел страны. Это на 7 процентов превышает явку в первом туре выборов в аналогичное время.

У СУСЕДЗЯЎ

Чакаецца першы танкер з катарскім газам

Напоўнены катарскім газам вялізны танкер Al Nuaman будзе першым суднам, якое ўвойдзе ў новы газапорт Свінавусце. Гэта пробная пастаўка паліва. Рэгулярную дзейнасць польскі тэрмінал звадкаванага газу пачне напрыканцы мая будучага года, – чытаем у выданні Dziennik Gazeta Prawna.

Польскі тэрмінал звадкаванага газу не толькі дасць магчымасць змяніць напрамкі, з якіх пастаўляецца блакітнае паліва ў Польшчу, але таксама дазволіць пераадолець расійскае дамінаванне ў гэтай частцы Еўропы. Мяркуецца дабудаваць калідор перасылкі газу поўнач-поўдзень. У планах таксама будаўніцтва адгалінавання газаправоду ва Украіну.

В мире появилась пятая исламская республика

Президент Гамбии объявил свою страну исламской республикой. Яйя Джамме заявил, что таким образом власти лучше смогут защищать права граждан: из 1,7 миллиона жителей небольшого африканского государства 90% являются мусульманами.

При этом глава государства подчеркнул, что «исламская республика» – совсем не то же самое, что «Исламское государство». В законы будут интегрированы как светские нормы, так и положения шариата.

Гражданам Гамбии по-прежнему позволено исповедовать любую религию, никаких обязательных ограничительных мер вроде дресс-кода введено не будет.

Сейчас в мире четыре страны официально называют себя «исламскими республиками»: это Иран, Пакистан, Афганистан и Мавритания.

БРАЗИЛИЯ

Национальный марш за импичмент президенту

Сразу в нескольких крупных городах Бразилии поднялась новая волна антиправительственных демонстраций с требованием отставки президента страны Дилмы Русеф. В общей сложности на улицы вышло несколько сотен тысяч человек. Противники главы государства обвиняют ее в коррупции. Под следствием находятся несколько человек из ее ближайшего окружения.

ЭВРИКА!

В США начались испытания нового корабля

В США проходят испытания нового эсминца, который стал самым большим кораблем, когда-либо построенным для военно-морских сил страны. Этот эсминец должен стать первым в новом классе футуристических кораблей, которые будут иметь угловатый низкий профиль и энергосистемы нового поколения, пишет Stars and Stripes.

Основным преимуществом эсминца является его малозаметность для радаров. При этом он оснащен радарами и сонарами нового типа, а также мощными ракетными системами для поражения береговых и наземных целей. Многие процессы управления кораблем автоматизированы.

ЛЁС ЧАЛАВЕКА

НЯСКОРАНЫ МІХАІЛ МАРЫНІЧ

ГІСТОРЫЯ Ў ФОТА

(Працяг. Пачатак у №№96,97.)

Публічны дэбют.

Адзіная дарога.

Сустрача трэцяя: кар'ерны баскетбол

Першыя працоўныя здымкі.

Першы кабінет.

Партыйная трыбуна.

«Некабінетная» работа.

(Заканчэнне на 6-й стар.)

Народная Воля http://www.nv-online.info 15 СНЕЖНЯ 2015 г.

ЛЁС ЧАЛАВЕКА

НЯСКОРАНЫ МІХАІЛ МАРЫНІЧ

ГІСТОРЫЯ Ў ФОТА

(Заканчэнне. Пачатак на 5-й стар.)

Дарэчы, у парламент я прыйшоў як дэпутат, выбраны менавіта ад будаўнікоў метро. Гэта быў парламент, у якім разнамоўнасць мела сэнс. Не тое што зараз...

Тады было шмат цікавых палітыкаў, ярых асоб, якія сталі лідарамі ў шмат якіх сферах. Большасць з іх вядома і да сёння – Шушкевіч, Лябедзька, Баршчэўскі, Пазьняк, Голубеў, Сасноў, Крачанка.

Станіслаў Станіслававіч Шушкевіч заўсёды шчыра цікавіўся, як ідзе будаўніцтва. Быў у нас частым госцем. Асабліва пасля таго, як у жніўні 1991 года ўзначаліў беларускі парламент.

Дарэчы, менавіта падчас кіраўніцтва Шушкевіча мне пашанцавала ў складзе парламенцкай дэлегацыі пабываць у Кітаі. Вось гэты здымак.

Афіцыйная дэлегацыя.

[illegible]

Дэпутат парламента.

Чарговы прыезд Міхаіла Мясніковіча.

З Мечыславам Грыбам і былым суддзёй Канстытуцыйнага суда Валерыем Фадзеевым (у цэнтры).

Зноў у Японіі.

Аляксандр ТАМКОВІЧ.

(Працяг у наступным нумары.)

ПАМЯЦЬ

Макет кнігі пра Мулявіна ужо ў друкарні

У наступным годзе, да 75-годдзя з дня нараджэння Уладзіміра Мулявіна, убачыць свет перапрацаваны і дапоўнены варыянт кнігі «Нота судьбы», упершыню выданай у 2004 годзе.

Пра гэта паведаміў галоўны рэдактар выдавецтва «Мастацкая літаратура» **Віктар Шніп.** Другое выданне кнігі, верагодна, з'явіцца пад іншай назвай і будзе даволі істотна адрозніваецца ад першага. Як адзначыў Шніп, замест некаторых дзяжурных выказванняў пра Мулявіна асобных дзеячаў культуры і мастацтва з'явіўся шэраг арыгінальных артыкулаў, агульная колькасць фотаздымкаў, сярод якіх ёсць і тыя, што раней не публікаваліся, набліжаецца да паўтысячы.

Першае выданне «Ноты судьбы», наклад якой складаў 3000 асобнікаў, хутка знікла з паліц кнігарняў, і пазней кнігу можна было набыць хіба што выпадкова ў букіністаў.

ФОТАФАКТ

На развітанне арцыбіскуп Гуджэроці апрануў вышыванку

У Беларусі развіталіся з арцыбіскупам Клаўдыа Гуджэроці, прадстаўніком Папы Рымскага ў Беларусі. Ён з'язджае служыць ва Украіну.

Падчас сваёй апошняй афіцыйнай сустрэчы ў Беларусі – дзяленнем аплаткай з моладдзю, якая сабралася ў мінскай катэдры на адвентавае слуханне, – Клаўдыа Гуджэроці апрануўся ў вышыванку.

«*Гэта мой апошні жэст – апошні падарунак – знак таго, наколькі вы мне дарагія*», – сказаў арцыбіскуп, перад тым як апрануць нацыянальную кашулю.

ІНЦЫДЭНТ

Расійскага журналіста выгналі з Польшчы

Леанід Свірыдаў нарадзіўся і некаторы час працаваў у Беларусі. Апошнія 18 гадоў ён знаходзіўся ў Чэхіі і Польшчы. У абедзвюх краінах яго падазравалі ў шпіянажы. Свірыдаў працаваў апошнім часам на расійскае інфармацыйнае агенцтва «Россия сегодня».

У 2006 годзе Свірыдаву адмовілі ў акрэдытацыі ў Чэхіі з-за падазрэнняў у шпіянажы, а летась такія самыя падазрэнні адносна яго былі агучаны і ў Польшчы. Працэдура пазбаўлення акрэдытацыі і віду на жыхарства цягнулася больш за год. І вось вечарам у мінулую суботу Свірыдаў пакінуў Польшчу.

Перад адлётам Свірыдаў заявіў журналістам, што лічыць сваё выгнанне з Польшчы несправядлівым і збіраецца абскардзіць гэтае рашэнне ў Вярхоўным судзе Польшчы і Еўрапейскім судзе па правах чалавека.

ЧУЛІ?

Чарговы ўчастак МКАД-2 адкрыецца датэрмінова

Праўда, урачыстага адкрыцця з удзелам Аляксандра Лукашэнкі, як было напярэдадні прэзідэнцкіх выбараў, калі адкрывалі першы ўчастак другой Мінскай кальцавой дарогі, гэтым разам не будзе. Ды і графік будаўнікі апярэдзілі неістотна – заяўлялася, што гэтая частка дарогі будзе ўведзена ў эксплуатацыю да 1 студзеня 2016 года.

Новы ўчастак бетонкі такі: ад трасы Р28 Мінск–Маладзечна–Нарач да дарогі М6 Мінск–Гродна.

Як растлумачылі спецыялісты, у першую зіму хуткасць руху для транспарту па новай дарозе будзе дазволена не больш за 70 км/г. Гэта звязана з асаблівасцямі эксплуатацыі бетоннага пакрыцця ў першы год пасля ўкладкі. Дарэчы, на трасе не будуць усталяваны стацыянарныя камеры фотафіксацыі перавышэння хуткаснага рэжыму.

Ігар ЗАЛЕСКІ.

АСЦЯРОЖНА: МАХЛЯРСТВА!

Развод, альбо Як у жанчын выманьваюць тысячы долараў

Пару тыдняў таму **Наталлі МАКАВАЙ** (прозвішча зменена па просьбе жанчыны) патэлефанавалі і ліслівым голасам сказалі: "Добры дзень, я Таццяна з Цэнтра прыгажосці і здароўя. У нас для вас ёсць бясплатны сертыфікат на адзін сеанс. Нашы касметолагі зробяць вам прыемныя працэдуры, вы зможаце адпачыць і атрымаць асалоду. Мы знаходзімся ў самым цэнтры Мінска, каля метро "Парк Чалюскінцаў" у новым будынку ля гадзіннікавага завода. Мы можам запісаць вас на любы дзень і час, калі вам толькі будзе зручна. Прыходзьце заўтра, калі ласка".

Наталля паглядзела ў акно – цёмна, холадна, снег з дажджом… Чаму б не схадзіць і не атрымаць асалоду? І пагадзілася. Далей адбылося тое, што пазбавіла 50-гадовую жанчыну спакою да гэтага часу. Наталля распавяла сваю гісторыю, якая мала чым адрозніваецца ад гісторый дзясяткаў нашых суайчынніц:

– *Я ўжо чула гісторыі пра "развод" на грошы з касметыкай. Але ж я была ўпэўнена, што са мной такі фокус не атрымаецца. Калі ўвайшла, то заўважыла каля 15 жанчын, якія прыйшлі туды па званку, як і я. Мяне адразу засмуціла шафа, у якой шчыльна віселі курткі, паліто, і ніхто за гэтым не сачыў. Ці мала які чалавек можа сюды завітаць? Ніякай аховы няма. Усіх папрасілі паказаць апошнюю старонку пашпарта. Сказалі, што гэта трэба, каб актывізаваць сертыфікат. Патрабуецца падняць пашпарт перад стойкай адміністратара, на якой стаіць камп'ютар, і ўсё.*

Нам раздалі бахілы і сказалі чакаць. Час ад часу прыходзілі маладыя дзяўчаты і выводзілі жанчын. Спачатку гучала ціхая музыка, але, як толькі адна жанчына звярнулася да другой, каб высветліць, што тут за салон, як музыка стала настолькі гучнай, што незнаёмым людзям размаўляць стала няёмка. Мяне паклікала маладая дзяўчына Ганна. У яе маленькім кабінеціку стаялі пашарпанае крэсла і такі ж стары танны столік. Яны ніяк не адпавядалі тым апартаментам, у якіх размяшчаўся "Цэнтр прыгажосці".

На мяне надзелі шапачку. Ганна ветліва распытвала, дзе я працую, з кім жыву, потым павярнулася, і я ўбачыла, як яна ў нейкім кантэйнеры памачыла свае рукі і спонжык. Гэтым спонжыкам яна працерла мне палову твару, нешта кажучы ўвесь час. Казала, што ў іх вельмі дарагія крэмы з Ізраіля. Яны нібыта да такой ступені канцэнтраваныя, што іх трэба наносіць з вадой. Я падумала: што гэта за крэм такі, які раствараецца ў вадзе? А Ганна ўсё гаварыла і гаварыла. Маўляў, што крэмы такія харошыя, што нават яе бабуля скрала баначку ў мамы.

Ганна паклала перада мной каталог і кудысьці выйшла. Калі яна вярнулася, я шчыра сказала, што не ў стане на нейкую там касметыку патраціць больш за 40 мільёнаў рублёў. Тым больш што мне трэба рабіць аперацыю і цяпер мне не да касметыкі, ды яшчэ за такія грошы. Тады яна спытала ў мяне: "А колькі вы на сябе любімую маглі б выдаткаваць грошай у месяц?" Ну, я адказала, што максімум два мільёны. Ганна выйшла і вярнулася ўжо не адна. Яна паведаміла, што ў мяне купероз, і сказала, што прызначыла мне лячэнне для ўмацавання сасудаў. Лячэнне – гэта вітаміны "Допельгерц". Але тады гэта выглядала, нібыта доктар у клініцы выпісвае рэцэпт. Тут заходзяць яшчэ яе калегі і радасна кажуць мне, што я шчаслівіца, бо трапіла на акцыю: мне не трэба плаціць 22 мільёны за першую палову, а я магу заплаціць толькі 16 мільёнаў 800 тысяч рублёў і атрымаць у падарунак цікавую штуковіну з лямпачкамі – фіялетавай і чырвонай. На дапамогу ім прыбег хлопец, які назваўся ледзь не самым галоўным іх начальнікам. Карацей, я не ведаю, як так атрымалася, што яны далі мне той чамаданчык з іх касметыкай і паперы з "ХКБанка". Са мной там нешта зрабілася не тое. Я нават памятаю, як мне прапанавалі папіць вады…

Дома я адчыніла той чамаданчык і ўбачыла, што ўсе скрыначкі без пломбаў. Не было нават ніякай плёнкі ці фольгі, як звычайна. Мала што туды можна было пакласці? Было гэта ў пятніцу, а ўжо ў нядзелю мне патэлефанавалі з банка і папрасілі прадыктаваць нумар майго пашпарта і месца прапіскі. Я адмовілася. Добра яшчэ, што ніякіх грошай я не заплаціла. Пайшла да адваката. Напісала разам з ім ліст-прэтэнзію да той фірмы. Дарэчы, на назвы фірмы нідзе ж няма. Ні на офісе шыльды, ні хоць якой аб'явы ўнутры офіса. Усё праз смс-паведамленні: "Вам трэба падняцца на 4-ы паверх і з ліфта налева. На шкляных дзвярах будзе ракушка. Гэта наш офіс". Я папрасіла зарэгістраваць маю прэтэнзію. Мне адказалі, што яны толькі возьмуць паперу і ўсё. Папрасіла кнігу скаргаў – таксама не даюць. Потым далі нейкі сшытак непранумераваны, і мне ўсё стала зразумела.

Я была са сваёй сяброўкай. Яна папрасіла паказаць ёй сертыфікат на прадукцыю і ліцэнзію на аказанне касметычных паслуг. Хто паставіў мне дыягназ "купероз"? Як прозвішча таго доктара, ці мае ён ліцэнзію? У мяне ж пайшла алергія на іх працэдуру, і мне давялося звяртацца ў сваю раённую паліклініку.

Тым часам у хол выходзілі жанчыны з кабінетаў з чырвонымі тварамі – яны таксама, як і я, пагадзіліся "атрымаць асалоду". Тады той хлопец, які раней ветліва ўгаворваў мяне набыць крэмы, закрычаў на маю сяброўку, што выклікае міліцыю і заявіць, што яна п'яная (пры гэтым дадаў, што яму хутчэй павераць, чым ёй). Сказаў, што ў іх паўсюль камеры назірання. Цікава, можа, таму нас прасілі выстаўляць і трымаць апошнюю старонку пашпарта? Можа, пашпартныя звесткі таксама камусьці патрэбныя?

Мая сяброўка Галя не стала чакаць і сама выклікала міліцыю. Прыехаў нарад, міліцыянеры пачухалі патыліцы і параілі нам напісаць заяву. Вось я спадзяюся, што там усё ж разбяруцца. Мне падаецца, што той чамаданчык вандруе з рук у рукі. Таму і скрынкі ў такім выглядзе. Нешта яны не настойвалі, каб я вярнула іх маёмасць. А я напісала, што вярну ім усё ў тым выглядзе, у якім яно трапіла да мяне.

Мне трэба скасаваць дагавор з фірмай, а потым і з банкам. Бо банк жа мусіць пералічыць грошы фірме. Дарэчы, такіх фірмаў цяпер развялося безліч. Жанчыны нашы пазбаўлены цяпла, завалены клопатам пра дзяцей, работай, ды яшчэ пад пагрозай страціць тую самую работу. Вось і клююць на нажыўку. Чаму ніхто нічога не робіць?

Для Наталлі Макавай гэтая сітуацыя вырашылася даволі хутка. Участковы міліцыянер Першамайскага РУУС патэлефанаваў ёй праз два дні. Сказаў, каб яна не турбавалася, бо хутчэй за ўсё пытанне вырашыцца станоўча. І ўжо ў мінулую суботу міліцыянер папрасіў Наталлю прыйсці ў тую самую фірму. Там жанчыне паабяцалі, што ніякага крэдыту яна плаціць не будзе, але… трэба выканаць адну ўмову, а менавіта – не звяртацца ў прэсу і забраць заяву з міліцыі. Ніякай праверкі дзейнасці кампаніі, ніякай экспертызы тых самых крэмаў – карацей, абы было ціха. Чаму? На гэтае пытанне адказу пакуль няма.

Любоў ЛУНЁВА.

P.S. Факт махлярства відавочны. Але прававое заключэнне павінны даваць не журналісты, а адпаведныя органы. Рэдакцыя газеты "Народная Воля" гатова прадаставіць ім канкрэтную інфармацыю, звязаную з расказам Наталлі Макавай.

СТРАТЫ

Памёр 91-гадовы протаіерэй Георгій Сапун

Вясковы святар невераготнага лёсу, які некалі ўцёк са сталінскага лагера і аднавіў некалькі цэркваў, спаленых партызанамі, пайшоў з жыцця 13 снежня ў сваім доме ў вёсцы Пачапава Баранавіцкага раёна

Нарадзіўся Георгій Сапун 29 лютага 1924 года ў в.Доры Валожынскага раёна ў сям'і святара Савы Іванавіча і Домны Антонаўны Сапун. Скончыў Навагрудскую настаўніцкую семінарыю.

Падчас вайны яго бацька служыў ля Навагрудка. Калі ў мястэчку адкрыліся пастырскія курсы, сын вырашыў працягваць справу бацькі. Навучаючыся, Георгій Сапун дапамагаў партызанам здабываць зброю. Але гэта не пашкодзіла савецкім уладам у 1944 годзе адправіць юнака ў сібірскія лагеры на работу ў шахты. У 1947 годзе ён уцёк адтуль і на дахах цягнікоў, абмінаючы вялікія станцыі, дабраўся дадому. Гасподзь ўратаваў яго ў гады вайны і не дазволіў зноў вярнуцца ў лагернае пекла.

У 1947 годзе Георгій Сапун паступіў у Мінскую духоўную семінарыю, у 1954-м пачаў служыць у Пачапаве.

– *Менавіта партызаны ў ваколіцах усе цэрквы ў вайну і папалілі: у Сваротве, Ятве, у нашым Пачапаве. Засталася толькі невялікая каплічка на мясцовых могілках, ды і тая напалову знішчана. Жабы там жылі. Я ў ёй потым 50 гадоў адслужыў, каб грошы на новы храм у Пачапаве сабраць. І ў выніку пабудавалі! На рэштках старога. Столькі часу на гэта сышло – страшна падумаць*, – згадваў пазней святар.

На пачатку 2000-х гадоў уласнымі сродкамі і з дапамогай ахвярадаўцаў святар аднавіў дзве разбураныя царквы: Свята-Пакроўскую ў в.Пачапава і ўнікальную трохкутную Свята-Троіцкую ў в.Сваротва. З матушкай Ганнай пражыў у шлюбе больш за 60 гадоў. Выгадавалі трое дзяцей – дзвюх дачок і сына.

– *Каб жыццё годна пражыць, трэба мець выхаванне, цярпенне і мужнасць. І Бога мець у сэрцы. А Бог – гэта любоў. А то многія з гэтым пачуццём разабрацца не могуць, нікога не любяць, а наракаюць на лёс. Важна, каб любоў нас не пакідала і была шчырай. Тады і чалавек шчаслівы будзе*, – казаў бацюшка журналістам у маі 2015 года.

ВЕДАЙ НАШЫХ!

Беларускі гурт – адзін з самых паспяховых

Другі год запар беларускі гурт IOWA трапляе ў спіс альбомаў, якія лепш за ўсё прадаюцца на расійскім рынку за 2015 год.

Узначаліў спіс самай папулярнай музыкі саўндтрэк да фільма "50 адценняў шэрага". На рахунку IOWA – 12-ы радок у агульным рэйтынгу і 6-я пазіцыя сярод музыкантаў з краін СНД. На думку музычных экспертаў, гэта выдатны вынік, улічваючы, што альбом «Export» выйшаў яшчэ ў лістападзе 2014 года.

Нагадаем, што ў мінулым годзе IOWA з песняй "Улыбайся" быў на 5-й пазіцыі. Гэта была самая запатрабаваная кампазіцыя ад артыстаў з краін СНД – як у расійскім iTunes, так і ва ўсім свеце.

ДАРЭЧЫ

IOWA працягвае заставацца самым паспяховым беларускім гуртом і на YouTube. На дадзены момант першае месца па колькасці праглядаў займае кліп «Улыбайся» (15,8 мільёна праглядаў), а на другое выйшаў іх жа кліп «Маршрутка» (12,4 мільёна праглядаў).

Далей ідуць «У цемры» **Макса Каржа** (11 мільёнаў праглядаў) і «Воіны святла» «Ляпіса Трубяцкога» (неафіцыйны; 9,6 мільёна праглядаў). Замыкае пяцёрку Макс Корж з відэа «Матылёк» (9,5 мільёна), але яму ўжо наступае на пяткі свежы кліп IOWA «Б'е біт», які ўсяго за два месяцы сабраў 7,1 мільёна праглядаў.

Вера ВІР.

Народная Воля http://www.nv-online.info 15 СНЕЖНЯ 2015 г.

ЗНАКОМЬТЕСЬ!

Майк ПАРТУШ: «Поработав полтора месяца парижским крупье, я могу отдыхать в Минске целый год»

Почему парижские мужчины не отдают женам всю зарплату? Из-за чего белоруски не принимают французский взгляд на сексуальные отношения? Сколько денег за одну ночь просаживают посетители парижского казино? Об этом и многом другом рассказывает французский танцовщик Майк Партуш, который восемь лет прожил в Беларуси.

Перед началом интервью, которое я брал у Майка в одном из минских кафе, я отлучился на минутку: надо было задать вопрос официанту. Возвратился и увидел за нашим столиком очаровательную девушку. Партуш диктовал ей свой номер телефона, и красавица с легким разочарованием посмотрела на меня. Я угадал ее мысли: «Вечно эти журналисты мешают общению!» Поэтому мой первый вопрос французу был таким:

– Майк, с вами уже успели познакомиться?

– Нет, – довольно улыбнулся мой собеседник. – Это моя давняя знакомая.

– Любопытно, а белорусские и французские девушки сильно отличаются друг от друга?

– Если говорить о стиле одежды, то нет. Восемь лет назад, когда я только приехал в Минск, дела обстояли куда хуже. А вот отличия в мировоззрении серьезные. 90 процентов белорусских девушек (разумеется, я говорю лишь о тех, с которыми я встречался или общался) материалисты. В отношениях со мной они искали не любовь (якобы это не обязательно!), а что-то другое. Может быть, думали: раз я француз, значит, обязательно богат. Эти девушки хотели часто посещать рестораны, красиво одеваться, получать подарки. Я не против! Но не каждый же день! Как только оказывалось, что таких частых подарков не будет, интерес ко мне плавно угасал.

Возможно, большинство белорусских девушек считают себя принцессами, которых должны окружать принцы. Например, одна моя знакомая белоруска искренне думала, что все парижанки каждый день ходят по городу в нарядных платьях. Но ведь уже XXI век! Принцесс больше нет!

Здесь, в Беларуси, мужчина живет ради девушки. Работает на нее и приносит все деньги домой. А вот во Франции есть шутка: "Мужчина – это не проститутка". В том смысле, что он не работает за деньги ради женщины. Пара, мужчина и женщина, работают на себя вместе.

– Кого вы хотели бы взять в жены: француженку или белоруску?

– Не знаю. Любовь это любовь. Это не тема гражданства.

– Разница в мировоззрении, о которой вы говорили, касается только девушек? Есть ли отличия, касающиеся наций в целом – нашей и вашей?

– Во Франции можно свободно поговорить с человеком на любые темы.

– Даже о сексе?

– Да, причем очень охотно. Муж с женой или парень с девушкой могут идти по парижской улице и спокойно обсуждать свои интимные отношения. Или вот вам другой пример. У меня есть давняя подруга. Она может дать мне хороший совет по поводу отношений с девушкой, с которой я начал встречаться. Мы много шутим на тему секса. В Беларуси такие разговоры абсолютно невозможны. Девушкам они не нравятся.

– Чтобы ухаживать за белорусскими красавицами, нужны хотя бы минимальные деньги. Неужели вам хватает зарплаты актера Музыкального театра? Говорят, вам платят около трех миллионов белорусских рублей.

– Скажу больше: недавно меня уволили из театра. Теперь я безработный.

– Поводом стал скандал в Китае? Вспоминаю: тогда часть труппы прервала гастроли (существовал риск получить отравление ядовитыми парами) и вернулась домой.

– Скорее поводом стал мой отказ ехать в Китай. Труппа отправилась на гастроли во время отпуска. Но все были вынуждены написать заявление за собственный счет. Я сразу предупредил руководство театра, что не смогу, потому что должен ехать во Францию. А также добавил, что выйду из отпуска на два дня позже. Думаю, мой отказ мне припомнили. Когда появился на работе, узнал, что уволен за прогул именно этих двух дней.

– Неужели они были так важны для вас?

– В Беларуси думают, что я еду во Францию отдыхать. А в реальности у меня нет отпуска. Вот уже восемь лет каждое лето я работаю крупье в Париже (пока основной работник отдыхает).

– Давно мечтал спросить: сотрудник казино может повлиять на ход игры?

– Это возможно разве что в Голливуде. Во Франции существует специальная полиция казино. Ее сотрудники могут приходить в казино в любой момент, ночью и днем, имеют свободный доступ к видеокамерам. Когда человек устраивается на работу в казино (директор готов его взять), анкета соискателя отправляется именно в полицию. Если у меня просрочена оплата кредита, если мой близкий родственник употребляет наркотики, если родной брат играет в казино (в полиции имеются сведения обо всех клиентах), никто не даст разрешения на работу. Кроме того, карманы всех крупье зашиты.

– А сколько проигрывают ваши клиенты?

– 80 процентов наших клиентов – это китайцы. Почему – мы сами не знаем. Возможно, это связано с местом их проживания. Так вот, за один ход каждый человек может поставить на одну карту до 300 евро. Но таких людей может быть пятьдесят. Как вы понимаете, за один вечер один человек может проиграть несколько тысяч евро.

– Если не секрет, сколько вы зарабатываете?

– Поработав полтора месяца парижским крупье, я могу отдыхать в Минске целый год. Но для этого в первый день смены я заканчиваю работу в пять утра, потом в четыре, потом в три и так далее. Проходит четыре-пять дней в таком графике, потом – четыре дня выходных. В эти дни я даю сколько угодно уроков классического балета.

– У вас никогда не возникало желания работать крупье целый год?

– Может, это прозвучит пафосно, но если я буду постоянно работать крупье, я потеряю свою душу артиста. Кроме того, находиться в казино целый год сложно. Да еще по ночам. Когда люди теряют много денег, у них плохое настроение. Это тяжело. Полтора-два месяца работы вполне достаточно.

– Почему же вы не стали танцовщиком во Франции? Говорят, что местные артисты кордебалета зарабатывают около 2500 евро.

– Это долгая история. Я родился во французском городке Навер (в 250 км от Парижа). В школьные годы одновременно занимался регби, волейболом, боксом. Представители футбольной академии клуба «Осер» предлагали заниматься у них, стать

Майк Партуш вместе с друзьями *(на фото справа)*.

профессиональным футболистом. Но я получил травму, и с мечтой о спортивной карьере пришлось расстаться. Некоторое время я работал на конезаводе в Аррасе, где выращивали арабских скакунов на продажу, отслужил в армии, затем четыре года учился в Париже актерскому мастерству (кстати, мои родители также актеры). В поисках себя поехал в Америку, где понял, что мое призвание – это танец. Но у меня не было классической основы. Поэтому знакомые посоветовали получить профессиональное образование.

Настоящий классический балет танцуют только в Беларуси и России. В других странах на сцене чаще показывают шоу, в котором артисты балета напоминают акробатов. Это не танец. Поэтому я решил получить образование в Минске. Три с половиной года учился в хореографическом колледже. За это время выучил русский язык, хотя до сих пор говорю с акцентом. Но для того, чтобы попасть во французский кордебалет, надо быть моложе 26 лет. Я занялся танцем слишком поздно. Поэтому после колледжа я четыре сезона проработал солистом балета в Музыкальном театре.

– Самый яркий спектакль, в котором вы танцевали…

– Балет «Тысяча и одна ночь», где я исполнял партию Атамана. Этот спектакль ставила азербайджанка Медина Алиева. Она никогда не повышала голос. Если что-то не получалось, предлагала другой вариант. Благодаря Алиевой я ощутил свободу: исполнял движения, которые она придумала. Но как актер играл так, как хотел мой персонаж.

– Как складывались ваши отношения с Владимиром Ивановым, бывшим главным балетмейстером театра?

– Плохо. Когда-то он был выдающимся солистом. Но почему он не понимает других артистов? Нельзя же всегда кричать! СССР уже давно распался. Методы работы, характерные для того времени, себя изжили.

– Иванов рассказывал «Народной Воле», что однажды вы чуть не подрались с ним.

– Три года я надеялся станцевать вальс из оперетты «Летучая мышь». Но каждый раз меня не выпускали на сцену. Говорили, что причина в моем невысоком росте. Но однажды не хватало артиста балета, и в последний момент обо мне вдруг вспомнили. Оказалось, рост все-таки не помеха. Но как все можно запомнить за одну репетицию? У меня не получались какие-то движения, Иванов грубовато схватил меня. Я хотел ударить его в ответ, но сдержался. Все-таки он старше меня. Кстати, за пределами театра мы прекрасно разговаривали. Но в зале так и не нашли общий язык.

– Отношения с Ивановым скорее частный пример. А вот что вам как иностранцу не нравится в Беларуси?

– Бюрократия. Если я буду делать медицинскую справку во Франции, меня будет осматривать один врач. Если надо, отправит на анализ крови. Через два часа у меня на руках будет справка, и я смогу работать. Получить справку в Минске чрезвычайно долго.

– Провокационный вопрос. А вы не пробовали давать взятку?

– А что это такое?

– Например, ваш вопрос решается очень медленно, и вы даете деньги, чтобы решить все быстрее.

– А-а-а, понятно. Нет, это невозможно. У нас во Франции есть так называемая «внутренняя полиция», или «полиция для полиции», которая контролирует самих стражей правопорядка. Если вы дадите кому-то денег, то рискуете сразу попасть в тюрьму. Вас могут принять за сотрудника этого органа. Или побоятся, что вы потом пожалуетесь начальству. Поэтому дать взятку нельзя, невозможно. Я никогда не думал об этом в Беларуси. А если и думал, то боялся *(смеется)*.

– Какие ваши планы на ближайшее будущее?

– Разумеется, я хотел бы вернуться в Музыкальный театр. Если не получится, буду искать работу в России. Позднее хочу получить у вас высшее образование, подучить русский язык. А в перспективе открыть во Франции балетную школу, где будут преподавать белорусские или русские танцовщики. Но это еще не скоро, лет через десять. Ведь я хочу танцевать еще очень долго.

Денис МАРТИНОВИЧ.

ЗАКУЛІССЕ

Хто новая абранніца Аляксандра Глеба?

Вядомы беларускі футбаліст "прэзентаваў" сваю новую сяброўку.

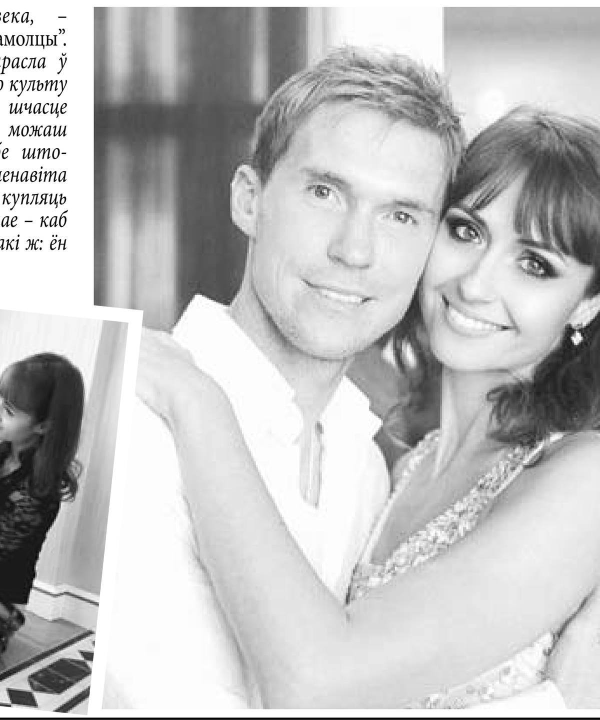
Не так даўно паўабаронца БАТЭ і зборнай Беларусі **Аляксандр Глеб** змясціў ва ўласным акаўнце Instagram некалькі фота з дзяўчынай, якую адразу ж "запісалі" ў новыя сяброўкі футбаліста. Пасля разводу з экс-салісткай групы "Топлес" **Анастасіяй Касянковай** у 2014 годзе гэта былі першыя фота з дзяўчынай, якія паказаў Аляксандр Глеб.

Што вядома пра **Святлану Губарэвіч** – новую абранніцу футбаліста? Танцавала ў ансамблі "Равеснік", была салісткай, закончыла музычную школу па класе фартэпіяна. Вучылася на факультэце міжнародных эканамічных адносін БДЭУ. Заняла трэцяе месца на конкурсе «Мінская прыгажуня», затым перамагла ў конкурсе «Супермадэль Беларусі». Працавала спецыялістам па продажах у буйной кампаніі, дапамагала ў бізнесе бацьку. Затым разам са старэйшай сястрой адкрыла свой магазін адзення.

Святлана і Аляксандр пазнаёміліся 7 месяцаў таму – 1 мая, акурат на дзень нараджэння Глеба. Месяц перапісваліся ў інтэрнэце, затым была сустрэча, пасля якой яны ўжо не разлучаліся. У Святланы ёсць дачка.

"Для мяне галоўнае не таўшчыня кашалька, а якасць чалавека, – распавяла яна ў інтэрв'ю "Камсамолцы". – *Магчыма, таму, што я вырасла ў забяспечанай сям'і і ў нас не было культу грошай. Я заўсёды лічыла, што шчасце ў дробязях: напрыклад, калі ты можаш пайсці ў магазін і купіць сабе што-небудзь смачнае, чаго хочацца менавіта зараз. Не абавязкова для шчасця купляць строі ад вядомых фірмаў, галоўнае – каб у іх было камфортна. І Саша такі ж: ён любіць простыя ўстановы, простую ежу. Мне нават здаецца, што ён стараецца пазбягаць свецкіх тусовак і гламуру, і мне гэта падабаецца. Я такая ж".*

Бацькі Аляксандра Глеба нічога супраць новай абранніцы не маюць.

"Сын пазнаёміў нас, – распавяла "Народнай Волі" маці футбаліста Лідзія Уладзіміраўна. – *Нічога такая, спадабалася, але, калі казаць пра вяселле, то гэта вам не да мяне трэба звяртацца. Натуральна, хацелася б унукаў гадаваць, але сын – дарослы чалавек, таму ўласнае жыццё ён будуе сам".*

Дарэчы, **Павел Рыгоравіч Глеб**, бацька Аляксандра, некалькі гадоў таму выклаў сваё меркаванне наконт будучай нявесткі: *"Саша доўгі час выступаў за мяжой, але я яму заўсёды казаў: "Выбірай у Беларусі, калі жаніцца надумаеш. У нас жа пчолы дык пчолы!" А наконт патрабаванняў... Калі яму дзяўчына спадабаецца, то няхай так і будзе. Мне ж ніхто не выбіраў. Галоўнае, каб у Сашы не грошы бачылі, а чалавека. Няхай лепш знойдзе простую дзяўчыну, але каб яна яго кахала і паважала".*

Як бачым, погляды Святланы і бацькоў Глеба на "таўшчыню кашалька і чалавечыя якасці" поўнасцю супадаюць.

Алесь СВЯТЛАНІЧ.

РЭГІЁН

Колькі каштуе брэнд Полацка?

Еўрасаюз выдзеліў на яго стварэнне 325 тысяч еўра.

Для рэалізацыі новага праекта Еўрапейскага Саюза «Падтрымка развіцця турызму ў Беларусі» ў Віцебскай вобласці быў абраны Полацкі рэгіён. Частка выдзеленых сродкаў пойдзе на развіццё аздараўленчага турызму. У Полацкім раёне з'явіцца спецыяльны комплекс для сну на пчаліных вуллях, так званая вуллі-апітэрапія.

– *Акрамя сельскага турызму ў межах горада пройдзе добраўпарадкаванне гістарычных аб'ектаў*, – распавяла «Народнай Волі» галоўны спецыяліст аддзела адукацыі, спорту і турызму райвыканкама **Наталля Сініца.** – *Плануецца правядзенне экскурсійных паездак і семінараў. Уся гэтая работа будзе накіравана на стварэнне брэнду Полацкага рэгіёна як гістарычнага цэнтра, які прыцягне новых інвестараў і турыстаў.*

Акрамя Полацка новы праект Еўрасаюза будзе рэалізоўвацца ў Белавежскай пушчы, на Мсціслаўшчыне і ў Нарачанскім краі.

Раман ВАСЮКОВІЧ.

МАЙЦЕ НА ЎВАЗЕ!

Ёлка можа каштаваць больш за мільён

Супрацоўнікі дзяржаўнай лясной аховы нагадваюць, што ў перадсвяточныя дні будуць пільна сачыць за тым, хто і з якой нагоды наведвае лес. І за незаконную нарыхтоўку навагодніх ёлак будуць караць штрафам, памер якога значна перавышае кошт дрэва, якое можна купіць у лягсасе або на афіцыйных ёлачных базарах.

Для браканьераў прадугледжаны штраф ад 5 да 50 базавых велічынь. Акрамя гэтага, парушальнікам прыйдзецца пакрыць шкоду прыродзе, якая разлічваецца па спецыяльных таксах. Для іглічных дрэў з дыяметрам у пня да 12 см – найбольш хадавых для выкарыстання ў якасці навагодніх прыгажунь – такса складзе 0,1–0,2 базавай велічыні ў залежнасці ад ахоўнай катэгорыі лесу, дзе расло дрэва.

Таксама ў Беларусі дзейнічае спецыяльная кампенсацыя ў памеры 1 базавай велічыні, якую павінны выплачваць дзяржаве тыя, хто незаконна высек дрэва пад Новы год. Праўда, яе можна спагнаць толькі ў выпадку, калі ёлку немагчыма вярнуць лягсасу ў выглядзе, прыдатным для далейшага выкарыстання па прызначэнні.

Такім чынам, калі ўлічыць, што памер базавай велічыні зараз складае 180 тысяч рублёў, санкцыі за незаконную нарыхтоўку навагодняй ёлкі складуць ад 1,1 мільёна рублёў. А на базары ёлку вышынёй да трох метраў можна будзе набыць ад 70 да 850 тысяч рублёў. Ёлачныя базары адкрыюцца 22 снежня.

НУ І НУ!

Беларуска насіла ў грудзях 2 кілаграмы

Дабраякасную пухліну паспяхова выдалілі спецыялісты Рэспубліканскага цэнтра таракальнай хірургіі (РЦТХ) на базе 10-й гарадской бальніцы Мінска.

Аказваецца, яшчэ 6 гадоў таму флюараграфія паказала ў мінчанкі зацямненне ў правым лёгкім. Пры паглыбленым абследаванні высветлілася, што ў міжсценні ёсць дабраякасная пухліна – ліпома. Лекары рэкамендавалі яе выдаліць, але жанчына вырашыла пачакаць з аперацыяй. А праз пару гадоў стала горш пераносіць вірусныя прастуды, а калі нядаўна захварэла на пнеўманію і трапіла ў бальніцу, высветлілася, што ліпома «падрасла» і амаль цалкам здушыла левае лёгкае, а сэрца і іншыя органы міжсцення зрушыліся ў здаровы бок. У пацыенткі паўнавартасна функцыянавала толькі правае лёгкае, таму пры фізічнай нагрузцы ўзнікалі задышка і сэрцабіцце.

Аперацыя па выдаленні ліпомы доўжылася 2 гадзіны і прайшла ўдала. На 8-я суткі пацыентку выпісалі дамоў. А кіраўнік Рэспубліканскага цэнтра таракальнай хірургіі, прафесар БДМУ **Анатолій Татур** расказаў выданню "Медицинский вестник", што выпадкі такіх гіганцкіх ліпом міжсцення сустракаюцца рэдка. Але незалежна ад іх лакалізацыі існуе рызыка перараджэння ў саркому. Таму ад такіх пухлін неабходна своечасова пазбаўляцца ў спецыялізаваным стацыянары.

Ігар ЗАЛЕСКІ.

НАША ЖЫЦЦЁ

Наступным будзе падатак на паветра?

Міністэрства па падатках і зборах прапануе адмяніць у 2016 годзе больш за 15 падатковых ільгот.

Напрыклад, з фізічных асоб, у дачыненні да якіх будзе ўстаноўлена перавышэнне фактычных расходаў над афіцыйнымі даходамі, з 2016 года, магчыма, будзе збірацца падаходны падатак па стаўцы 16%., а не 13%, як зараз, паведаміла намеснік міністра па падатках і зборах **Эла Сяліцкая.**

З 2016 года падатковыя органы плануюць зрабіць больш жорсткімі падыходы да асоб, якія не выплачваюць падаходны падатак пры здачы жылля ўнаймы. «*Падатковыя органы будуць спаганяць у пяціразовым памеры сумы падаходнага падатку з даходаў, атрыманых грамадзянамі пры здачы жылля ўнаймы без уплаты падаходнага падатку ў фіксаваных сумах*», – паведаміла Сяліцкая.

Прапануецца адмяніць ільготы па ПДВ у дачыненні да паслуг энергагазабеспячальных і газазабеспячальных арганізацый для насельніцтва. Прапануецца таксама ўвесці падатак з выйгрышу ў айчынных казіно, букмекерскіх канторах або на гульнявых аўтаматах. Зараз гульцы атрымліваюць на рукі ўсю суму, а ўжо з наступнага года можа быць уведзены падатак у 4%.

РЕГИСТРАТУРА

Алкоголикам – скидка…

Предварительная запись на лечение от алкоголизма со скидкой 50% началась в Минском городском клиническом наркологическом диспансере.

Об этом корреспонденту агентства «Минск-Новости» сообщил *главный врач этого медучреждения* **Сергей Молочко.**

– *Акция по «кодированию» и «подшивке» запланирована на 21 и 22 декабря*, – отметил он. – *Она будет проводиться по адресу: ул.Некрасова, 22, к.1. Запись желающих пройти лечение в рамках акции организована в рабочие дни с 9.00 до 16.00 по телефону (8017) 292-31-03.*

Молочко напомнил о необходимом условии для участия в акции – воздержание от употребления спиртных напитков в течение 10 и более дней.

В настоящее время на диспансерном учете в Городском клиническом наркологическом диспансере Минска состоят более 42 тысяч человек, злоупотребляющих спиртным. Однако врачи-наркологи не скрывают: эта цифра лишь верхушка айсберга, в реальности таких людей в несколько раз больше.

Как рассказала *заведующая организационно-методическим отделом Городского клинического наркологического диспансера Минска* **Жанна Истомина**, специалисты наркодиспансера лечат алкогольную зависимость в два этапа. Сначала пациента избавляют от физиологической, в после – от психологической зависимости.

– *Многие пациенты ошибаются, когда думают: приму таблетку или мне сделают укол – и все будет хорошо, тяга к алкоголю пропадет*, – уточнила Ж.Истомина. – *Медикаментами можно снять только физиологическую зависимость. А душу лечат месяцами, а порой и годами.*

ЧАСТНАЯ ЖИЗНЬ

«Дай мне маму обнять!»

Уже не первый день не только в интернете обсуждают ситуацию, в которую попала основательница клуба раннего детского развития Global Child Илона Геращенко. Бывший муж и его новая жена – телеведущая Люция Лущик – уже почти год не дают ей видеться с дочерью.

Чужая мать

В интернет попал душераздирающий ролик, в одном из фрагментов которого показано, как мать пытается встретиться с дочерью в коридоре минской гимназии. Девочка просит отца отпустить ее и дать возможность обнять маму хотя бы раз… Люция Лущик говорит Илоне Геращенко, что та ничего не знает о своем ребенке, потому что «*время проводит с любовником*». Телеведущая называет бывшую жену своего супруга «*специалистом по женатым мужчинам*» и утверждает, что та неоднократно оставляла ребенка с посторонними дома. Интересуется, не нужны ли ей деньги, «*чтобы сделать новую грудь*».

Сейчас видео недоступно для просмотра – его отовсюду удалили.

«*Это видео годичной давности*, – рассказала Илона Геращенко «Народной Воле». – *Мне бы не хотелось сейчас снова давать интервью – кажется, уже столько всего сказано… Необходимо собрать новую информацию. С дочерью ищу возможность видеться постоянно, но на данный момент они уже настроили ее против меня. И поскольку с каждым моим приходом создаются вот такого рода ситуации, как в том видео, она стала бояться, что раз пришла мама, значит, сейчас снова что-то произойдет между родителями. И, естественно, избегает этого. Хотя я вижу, как она хочет быть со мной, но когда рядом папа, она боится это показать*».

КТО ЕСТЬ КТО

Она

Илона Геращенко, основательница клуба раннего детского развития Global Child. Имеет два высших образования – дипломы юриста-международника, полученный в БГУ, и специалиста по стратегическому менеджменту университета Сорбонна. На создание английского детского клуба Илону вдохновила дочь.

«*Я хотела дать ей все самое лучшее*, – говорила Илона в одном из своих интервью еще до развода с мужем. – *Благодаря дочери я познала не только счастье материнства, но и удовольствие от профессии. Ведь открывала я Клуб Global Child, руководствуясь теми принципами образования и развития, которые считаю оптимальными в воспитании моей дочери*».

Он

Андрей Геращенко, бизнесмен, председатель Белорусской федерации стендовой стрельбы.

Владелец элитного спортивно-равлекательного комплекса в Минске «Спортинг клаб».

Один из лучших стрелков Беларуси. В открытом чемпионате страны занимает самые высокие места. Участвовал в Олимпиаде-2008 в Пекине. Член Национального олимпийского комитета.

Андрей Геращенко на вопросы журналистов отвечает неохотно и рекомендует обращаться в отдел социальной опеки.

Крик души

Неделю назад Илона Геращенко написала обращение в Администрацию президента. В своем письме она рассказывает не только о том, как долго не видела дочь…

«*Никогда в жизни не думала, что когда-нибудь буду писать открытое письмо*, – рассказывает Илона о своей боли. – *Но сейчас у меня есть все основания опасаться не только за свою жизнь, но и за жизнь моей семьи.*

Вот уже почти год мой бывший супруг Андрей Геращенко, председатель Федерации стендовой стрельбы Республики Беларусь, и его жена, ведущая программы "Наше утро" на телеканале ОНТ Люция Лущик, удерживают мою дочь, не дают мне с ней общаться, влияют на нее физически и психологически, чтобы дискредитировать меня в глазах дочери, чтобы она забыла меня и отказалась от меня, своей родной мамы. Наша дочь Геращенко Милана Андреевна, 2007 года рождения, три года проживала со мной после фактического распада брака в 2011 году. Решением суда Центрального района г.Минска утверждено мировое соглашение между мной и Геращенко А.А. о том, что место жительства дочери определено с матерью, а также установлен порядок общения отца с ребенком, согласно которому дочь проводит время по месту жительства отца в равном количестве времени с матерью. Следует отметить, в последнем соглашении между нами было установлено, что в связи с тем, что ребенок начал посещать учреждение образования – Британскую международную школу в г.Москва, и со спецификой учебного плана, отец добровольно в интересах ребенка подписал соглашение, согласно которому в процентном соотношении время разделилось на 60% матери и 40% отцу. При этом Милана поддерживала связь с отцом без ограничения посредством телефонных звонков и нахождения у него по его месту жительства.

С августа по декабрь 2014 года отец перестал общаться с дочерью, не приезжал к ней, не звонил, не поздравлял с днем рождения и пр., выстраивая свои отношения с будущей супругой. Когда же во исполнение предварительной обоюдной договоренности с отцом я передала дочь отцу на зимние каникулы, он стал силой удерживать у себя ребенка, скрывая ее по месту своего фактического жительства – в доме на охраняемой территории "Спортинг клуба"…

Вопреки здравому смыслу, судебной практике и в ущерб интересам ребенка 25 мая 2015 года суд Центрального района г.Минска постановил определить местом жительства ребенка место жительства его отца. При этом следует уточнить, что инициатором и истцом по данному делу выступала я, так как это затрагивало мои права и интересы. Такое решение суд принял при наличии заключения психологического диагностирования, согласно которому ребенок одинаково относится и к отцу, и к матери, а также при полном отсутствии доказательств того, что я недостойная мать. Кроме того, в распоряжении суда находились многочисленные доказательства моей состоятельности как матери.

Я обжаловала это судебное решение во всех инстанциях: в Минском городском суде, у председателя Минского городского суда, а теперь мною готовится жалоба в Верховный суд. Но поскольку дело затягивалось и я не имела возможности видеть дочь на тот момент уже месяцами, я обратилась в суд с иском об определении порядка общения с дочерью. Это важно, так как я не хочу терять с дочерью связь ни физическую, ни эмоциональную. Но и этот процесс приостановлен на неопределенный срок по ходатайству Геращенко А.А. и адвоката для прохождения судебно-психиатрической экспертизы. Они поставили под сомнение мое психическое здоровье, мою способность осуществлять родительские функции. Их действия сегодня направлены на то, чтобы полностью дискредитировать меня как мать в глазах ребенка. Мотивы, которые движут Геращенко А.А., очень просты и примитивны. Это чувство мести и обиды за то, что я "осмелилась" уйти от него. Причиной моего ухода и распада нашей семьи явилось систематическое насилие со стороны Геращенко А.А. в мой адрес. Насилие было как физическим (установлен факт административным материалом РУВД Советского района г.Минска и иными фактами), так и психологическим насилием, которое документально не может быть подтверждено в силу того, что происходило в семейной обстановке без участия свидетелей.

На днях в интернете появилось видео, которое показывает реальное лицо Геращенко А.А. и его супруги Люции Лущик, вызвавшее в обществе серьезный резонанс. За основу взята личная трагедия моей семьи. Видео содержит кадры агрессивного поведения Геращенко А.А. к дочери и факты того, что он насильно отбирает у меня ребенка и запрещает мне видеться с дочерью, несмотря на крики дочери «Папа, что ты делаешь? Дай мне маму обнять!». Л.Лущик при ребенке произносит в мой адрес слова и фразы, которые порочат мои честь и репутацию, а также травмируют психику ребенка. Моя дочь прекрасно знает и общается с мужчиной, о котором идет речь в видео, с которым уже на протяжении трех лет мы проживаем вместе, ведем совместное хозяйство, он оказывает материальную поддержку. До сложившейся ситуации мы все втроем проживали в его собственной квартире, совместно отдыхали и проводили время, у дочери с ним сложились доверительные и теплые отношения. При этом моя дочь прекрасно знает и его семью, его родных и близких.

В связи с тем, что мне лично неоднократно поступали угрозы со стороны Геращенко А.А., а также в адрес моей семьи и профессиональной деятельности (факт словесной угрозы моему отцу также зафиксирован на видео, находящемся в моем личном архиве, которое я могу предоставить по требованию), а также в связи с получившим широкую огласку неприглядным поведением Геращенко А.А., я опасаюсь за свою безопасность, безопасность близких мне людей, а также разного рода провокаций со стороны Геращенко А.А., направленных против меня и моей профессиональной деятельности, поскольку последний может мстить мне на почве подрыва его репутации и планов. Бывшей супруге Андрея Людмиле Геращенко уже пришлось навсегда покинуть Республику Беларусь после развода, опасаясь за свою жизнь и за жизнь дочери, так как Геращенко так же пытался дискредитировать личность матери и отобрать дочь у матери.

В силу изложенного, я прошу у компетентных органов, призванных защищать права граждан Республики Беларусь, защитить меня, мою семью и мою малолетнюю дочь, а также мои компании, которыми я владею и управляю…»

Спасибо за поддержку

В интернете Илона Геращенко разместила петицию, где просит подписаться в ее поддержку. Эти подписи она намерена представить в Верховном суде.

«*За эти дни я не только получила сотни звонков и писем сочувствия и поддержки, но и услышала много других подобных историй*, – говорит Илона. – *В Верховный суд я теперь пойду не одна, а вместе с почти 5000 подписей в поддержку воссоединения ребенка с матерью. Понимаю, что ваши подписи принадлежат не только нам с Милашей, а всем детям, которых оставили без любящих их родителей. Оказывается, далеко не редки ситуации, когда один из родителей силой отбирает и настраивает ребенка против другого. И чаще всего это происходит при наличии силы, денег и нужных связей. Искренне желаю, чтобы у каждого ребенка были мама и папа. И очень больно оттого, что моя дочь сейчас этого лишена*».

Илона Геращенко говорит, что в последние дни ее дочь Милана не ходит в школу – «*по семейным обстоятельствам*».

«*В очередной раз я лишена возможности видеть дочь, тем более накануне психологической экспертизы, которая назначена уже на следующую неделю*, – сообщила Илона на своей странице в «Фейсбуке». – *Остается только надеяться, что ни угрозы, ни связи не помешают экспертам за толстым слоем событий последнего года увидеть любовь и нежность, которой мы делились с дочерью все первые 7 лет ее жизни…*»

Марина КОКТЫШ.

КОГДА ВЕРСТАЛСЯ НОМЕР

В минувшую субботу Илона Геращенко получила копию иска от **Люции Геращенко (Лущик)** о защите чести, достоинства и деловой репутации.

Пока телеведущая предъявляет претензии только к сайту «Белорусский партизан», на котором была размещена статья о ситуации с дочерью ее нынешнего мужа.

«*Я действительно являюсь женой Андрея Геращенко, который имеет несовершеннолетнюю дочь Милану от первого брака*, – написано в документе. – *По поводу участия родителей в воспитании дочери Миланы имеется гражданско-правовой спор, который разрешается в установленном законом судебном порядке. (…) Я никогда не принимала действий, направленных на ограничение ребенка в общении с матерью и тем более не пыталась дискредитировать Илону Геращенко в присутствии ее дочери. По моему личному мнению, каждый ребенок имеет право на воспитание как матерью, так и отцом. В связи с чем всеми своими силами, проживая совместно с мужем Геращенко Андреем и его дочерью Миланой, стараюсь нормализовать семейные отношения Миланы со своей матерью*».

ПА-ЗА ГУЛЬНЁЙ

Куды знік відэазапіс з «п'янымі» балельшчыкамі?

Мінскі абласны суд разгледзеў касацыйную скаргу футбольных балельшчыкаў, якіх асудзілі быццам бы за дробнае хуліганства.

Нагадаем, што ў пэўным сэнсе скандальным выдаўся апошні адборачны матч да чэмпіянату Еўропы 2016 года па футболе ў Барысаве, у якім зборная Беларусі сустракалася з камандай Македоніі. Дакладней, не сама гульня, а тое, што адбывалася вакол яе.

Трох заўзятараў, у якіх на шыі віселі шалікі з выявай "Пагоні", забралі падчас матча ў міліцыю, і нават умяшальніцтва ў справу Беларускай федэрацыі футбола не ўратавала іх ад штрафаў.

13 кастрычніка Барысаўскі суд прызнаў аматараў футбола вінаватымі ў дробным хуліганстве, усе былі пакараны аднолькавым штрафам у памеры 10 базавых велічынь.

"*На тым судзе я віну сваю не прызнаў*, – распавёў затым адзін з балельшчыкаў Зміцер Хведарук. – *Сведкі з боку абвінавачання – амапаўцы. Яны блыталіся ў паказаннях. Не памяталі, дзе я сядзеў на стадыёне, уверсе ці ўнізе, ува што быў апрануты. У выніку спасылаліся на тое, што падчас выбараў тыдзень працавалі без выхадных, стаміліся і не ўсё могуць дакладна помніць. З нашага боку таксама былі сведкі. На суд у Барысаў прыехаў незнаёмы мне малады чалавек. Мінчанін, які сведчыў, што мы не лаяліся, а паводзілі сябе прыстойна. Аднак гэта не дапамагло*".

Міністр унутраных спраў Беларусі **Ігар Шуневіч** праз нейкі час так пракаментаваў журналістам сітуацыю з затрыманнем аматараў футбола: «*Гэтыя людзі затрыманы ў адміністрацыйным парадку зусім не за гэта* (не за шалікі з "Пагоняй". – **Аўт.**). *Яны брыдкасловілі, ужывалі нецэнзурныя выразы, былі п'яныя, паводзілі сябе нявετліва адносна іншых балельшчыкаў. Калі хто ў гэта не верыць, то ў нас ёсць відэазапіс гэтага эпізоду і ёсць паказанні сведак. Таму гэтыя людзі затрыманы менавіта за парушэнне грамадскага парадку*».

Натуральна, пасля гэтых слоў усе чакалі разгляду касацыйнай скаргі балельшчыкаў у Мінскім абласным судзе, дзе грамадскасці і прадэманстравалі б анансаваны міністрам відэазапіс з "п'янымі" аматарамі футбола, якія "брыдкасловілі" і "паводзілі сябе нявετліва адносна іншых балельшчыкаў".

– Мінскі абласны суд пакінуў рашэнне раённага суда ў сіле, працэс доўжыўся ўсяго каля 10 хвілін, – кажа **Зміцер Хведарук.**

– **Былі паказаны відэаматэрыялы?**

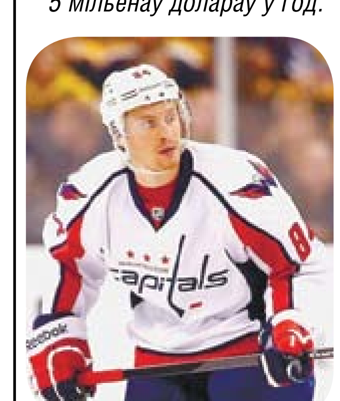
– Мы прасілі суд далучыць да справы відэазапіс, пра які распавядаў міністр унутраных спраў, але суддзя не палічыў метазгодным запатрабаваць відэаматэрыялы справы ў міліцыі. Маўляў, і так ёсць сведчанні міліцыянераў. Як ён ім можа не давяраць? Натуральна, каб нейкі відэазапіс быў, то суд убачыў бы, што адбывалася на самай справе і хто хлусіць. Але гэта, відаць, нікому не патрэбна.

Алесь СВЯТЛАНІЧ.

МАЗАІКА

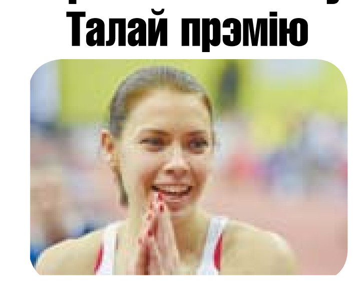
Колькі зарабляе ў НХЛ Міхаіл Грабоўскі?

Зарплата форварда зборнай Беларусі Міхаіла Грабоўскага ў амерыканскім хакейным клубе «Айлендэрс» складае 5 мільёнаў долараў у год.

Гэта другі паказчык у камандзе. Цікава, што беларус мае самую сціплую зарплату сярод іншых хакеістаў, якія займаюць па гэтым паказчыку другія месцы ў сваіх камандах лігі.

Аршанская школа атрымае за Аліну Талай прэмію

Міністр спорту **Аляксандр Шамко** *прапанаваў заахвоціць дзіцяча-юнацкую спартыўную школу, у якой пачынала сваю спартыўную кар'еру лёгкаатлетка* **Аліна Талай** *– прызёрка чэмпіянату свету.*

Аляксандр Шамко ўручыць школе сертыфікат на 300 мільёнаў рублёў. Сродкі пойдуць на набыццё спартыўнага інвентару і абсталявання.

Шамко кажа, што гэта толькі пачатак акцыі па заахвочванні дзіцяча-юнацкіх спартыўных школ, што выхавалі атлетаў, якія дамагліся выдатных вынікаў.

ФУТБОЛ

Хто супраць каго?

Учора ў Швейцарыі адбылася жараб'ёўка 1/8 фіналу Лігі чэмпіёнаў па футболе.

Вось яе вынікі: "Гент" (Бельгія) – "Вольфсбург" (Германія), "Рома" (Італія) – "Рэал" (Мадрыд, Іспанія), ПСЖ (Францыя) – "Чэлсі" (Англія), "Арсенал" (Англія) – "Барселона" (Іспанія), "Ювентус" (Італія) – "Баварыя" (Германія), ПСВ (Галандыя) – "Атлетыка" (Мадрыд, Іспанія), "Бенфіка" (Партугалія) – "Зеніт" (Расія), "Дынама" (Кіеў, Украіна) – "Манчэсцер Сіці" (Англія).

Матчы 1/8 фіналу пройдуць 16–17, 23–24 лютага і 8–9, 15–16 сакавіка.

Дарэчы, у мінулыя выхадныя прайшла жараб'ёўка фінальнага турніру чэмпіянату Еўропы па футболе. У групах сустрэнуцца:

A: Францыя, Румынія, Албанія, Швейцарыя;

B: Англія, Расія, Уэльс, Славакія;

C: Германія, Украіна, Польшча, Паўночная Ірландыя;

D: Іспанія, Чэхія, Турцыя, Харватыя;

E: Бельгія, Ірландыя, Швецыя, Італія;

F: Партугалія, Ісландыя, Аўстрыя, Венгрыя.

Чэмпіянат Еўропы па футболе пройдзе з 10 чэрвеня па 10 ліпеня 2016 г. у Францыі.

Аляксандр НІКАНОРАЎ.

Адрас рэдакцыі:
220030, Мінск, вул.Энгельса, 34а.
Прыёмная: тэл./факс (017) 3286871.
Тэл. рэкламнага аддзела:
(017) 3286609
nvonlineinfo@gmail.com
http://www.nv-online.info
9 772071 964000 15098

Падпісныя індэксы: 63222 – для індывідуальных падпісчыкаў, 632222 – для прадпрыемстваў і арганізацый.

Заснавальнік і галоўны рэдактар Іосіф Паўлавіч СЯРЭДЗІЧ

У сувязі з адсутнасцю магчымасці рэдакцыя матэрыялы не рэцэнзуе і не вяртае, права ўступлення ў перапіску пакідае за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб'явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі №947 ад 6 студзеня 2010 г. выдадзена Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.). Надрукавана ў друкарні дзяржаўнага прадпрыемства «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». ЛП №02330/106 ад 30.04.2004. Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Падпісана ў друк 14.12.2015 у 17.00. Аб'ём 4 друк. аркушы. Тыраж 25450 экз. Заказ № 4878.